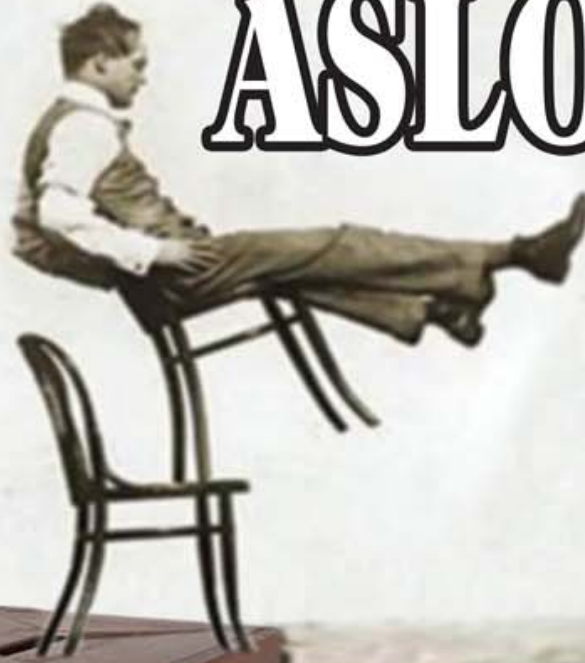

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ASLOLAN

DEVİRİMDİR

seçimleri boykot et
devrim için savaş

•Burjuvazinin
Çöküşü
Bütün
Alanlarda

•Halkların
Umudu
Halk
İktidarında

•Faşizmin
Maddi
Altyapısı:
TEKELCİLİK

•Sivas
Katliamını
Unutmadık
Unutturmayacağız

•Baskılar
Tutuklamalar
Bizi Yıldırılmaz

KAPİTALİZM SAVAŞ VE YIKIMDIR

KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN...

BURJUVAZİNİN ÇÖKÜŞÜ BÜTÜN ALANLARDA

Burjuvazi egemenliğini sürdürürken, sömürüyü sürdürürken emekçileri ideolojik olarak da egemenlik altında tutmaya çalışır. Bunun için de toplumun sınıflara ayrılmış olduğu gerçeğini gizlemeye, reddetmeye çalışır. Teorik ve bilimsel olarak sınıfların olduğunu reddetmek bir yana sınıflar mücadelesinin varlığını bile burjuva devrimler çağında burjuva aydınlar açıklamışlardır. Ancak emekçilerin sömürülmesi ve yönetilmesi için burjuva sınıf, sınıfların varlığını sürekli olarak gizleme çabası içinde olur. Bu gizleme yaşamın nesnelğine tam karşıtlık oluşturduğu için burjuvazinin ideolojik propagandası olması dışında bir anlamı yok. Sınıflar oldukça sınıflar mücadelesi engellenemez.

Her kapitalist ülke burjuvazisi burjuva ideolojisini kendi ulusal özelliklerine, ulusal motif ve renklerine büründürüp bunun ulusal bir ideoloji olduğunu söyler. Oysa tüm kapitalist ülkelerde burjuva ideolojisi belirli temel nitelikleri taşır. Kemalistlerin kullandığı ideoloji de bir burjuva ideolojisi olarak burjuva egemenliği sürdürmek üzere kuruldu. Ancak bunu ulusal biçimlerle şekillendirip ulusun tek bir bütün olduğu ve sınıfların olmadığı vurgusu yapıldı. Kemalist iktidarın ilk kuruluş döneminde yaşananlar niteliği de gösteriyor. M.Kemal'in konuşmalarında da bu açıkça görülüyor.

“Gizli komünist teşkilatını her suretle tevkif ve (...) etmek mecburiyetindeyiz.” “Ne yaparsalar nafîle(...) Türk milleti sosyal bünyesine ve kuvvetli inançlarına katıyen uymayan komünizmi hiçbir vakit benimseyemez.”

Bu sözler öylesine söylenmiş sözler değil. Kemalist iktidarın anti-komünist bir iktidar olduğunun ifadesidir. Bu elbette sadece konuşmalarla sınırlı değil. Bakü'de toplanmış olan Komintern kongresinden dönmekte olan Türkiye Komünist Partisi'nin kurucuları, yöneticileri ve kadrolarından oluşan 15 komünistin Trabzon'da saldırıya uğraması ve sonra denizde katledilmeleri Kemalistlerin gerçek yüzünü gösteren olayların başında geliyor. Bu katliamdan sonra komünistlere karşı işlenen cinayetler, baskılar, işkenceler, tutuklamalar hep devam etti, günümüzde de devam ediyor.

Kemalist iktidarın komünistleri katletmesi nedeniyle 1922'de toplanan Komintern'in 4. Kongresi Türkiye'nin Komünistlerine ve Çalışan Halkına çağrı yayınlıyor. *“Emperyalizmle uyuşmaya hazırlık olarak milliyetçi hükümet, sizin gerçek temsilcilerinizi yok etmek ve onları dışarıdaki dostlarından ayırmak istemektedir. Komünist Enternasyonal'in 4. Kongresi bu barbarca hareketi protesto eder ve emperyalizmin jandarması rolünü oynamayacak, emperyalizm ve irticaya karşı dövüşe devam edecek ve Türk kitlelerinin reformları gerçekleştirecek herhangi bir hükümet veya siyasi partiyi desteklemek arzusunda olduğunu resmen ilan etmeyi kendisine vazife sayar. Unutmayın ki yoldaşlar, zindanın karanlığı devrimin güneşini asla söndüremez.”*

Komintern'in çağrısında “Milliyetçi hükümet”e karşı, “em-

peryalizmin jandarması rolünü oynamayacak, emperyalizm ve irticaya karşı dövüşe devam edecek” ve emekçiler için demokratik reform gerçekleştirecek hükümet ve partileri destekleme arzusunu ifade etmesi asıl olarak o dönem Kemalist iktidarın neleri yapmadığını açıkça gösteriyor. Kemalist iktidar emperyalistlerle işbirliği içinde olduğundan anti-emperyalist olmadı. Komintern'in açıklaması yayımlandığında Cumhuriyetin ilanı ve Lozan Antlaşması gerçekleşmemişti. Kurtuluş savaşı döneminde emperyalizmle işbirliği halindeydiler. Sadece işgale karşı bir savaş yürütüldü. Sık sık irtica karşıtlığını ifade ederler. Gericiliğe karşı tepkileri devlet denetimine almak, egemenlik için kendi iç çatışmalarında kullanmak amacıyla laiklik kullanıldı. Ayrıca çağın zorunlu kıldığı bazı değişimlere uyum ötesinde işlevi olmadı. M.Kemal'in aktarılan sözündeki gibi dini inançları kendileri için bir güvence gördüler. Cumhuriyetin başından beri dini hep destekleyip kontrollü olarak devam ettirdiler. Emperyalizmin jandarmalığına daha baştan soyunan Kemalist iktidar bunu çok ileri düzeyde gerçekleştirdi. Demokratik reformlara gelince, tam tersine faşist İtalyan yasaları örnek alındı. Kürt halkının inkarı ve ilhak başlatıldı. Emekçiler ve komünistlere yönelik en ağır baskılar uygulandı.

Kemalist iktidarın temelini oluşturan anti-komünizm ve şovenizm oldu. Baştan bugüne kadar bu temeller üzerinde durmaya devam ediyor. 1920'li ve 30'lu yıllarda komünistlere ve Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen baskılar, işkenceler, tutuklamalar ve katliamlar bu temelin nasıl olduğunu da gösteriyor. 1930'lu ve '40'lu yıllarda Alman faşizmiyle olan sıkı ilişkileri yine Kemalist iktidarın gerici niteliğinin bir göstergesiydi. 1971 ve '80 darbeleleriyle Kemalist iktidarın sürdürdüğü devletin faşistleştirilmesi yine gerici şoven ideolojiyle gerçekleşti. '90'lu yıllarda yükselen iç savaş sürecinde gerçekleşen katliamlar yine aynı anti-komünist ve şovenist anlayışla gerçekleştirildi. Faşist katliamların tamamının devletin yönlendirmesiyle ya da örgütlemesiyle yapıldığı biliniyor. 1970'li yıllardan başlayıp bugünlerde de devam eden cinayet ve katliamlar faşizm tarafından sürdürülüyor. 1920'lerden bugüne kadar devlet Kemalistlerin iktidarında devam etti. Burjuvazi Kemalist düşüncelerle iktidarını sürdürdü. 1971 faşist darbesiyle faşistleşen devlet yine Kemalistlerin iktidarındaydı, bu '80 darbesinden sonra da, günümüzde de devam ediyor.

Yüzbinleri sokağa döken Kemalistlerin amacı ne? İlk olarak şunu belirtelim, bugüne kadar Türk burjuvazisi kitlelerin sokağa çıkmasından hep büyük korku duymuştur. Emekçilere yönelik '77 1 Mayıs katliamı, '96 1 Mayıs'ında üç devrimcinin katledilmesi, 15-16 Haziran 1970 ayaklanmasında yaşananlar, 1991'de Zonguldak maden işçilerinin Ankara yürüyüşü karşısındaki saldırılar, 30 yıldır emekçilerin Taksim'de 1 Mayıs'larda güçlerini toplamasının engellenmesi gibi birçok örnek burjuvazinin bu korkusunun ifadesi oldu. 2007 1 Mayıs'ı ayrıca burjuvazinin emekçi kitlelerin sokakta gücünü göstermesi 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Taksim Alanı'nda devrimci eylemlerle ortaya koymasından ne kadar korktuğunun da göstergesi oldu. Cumhuriyet mitinglerinde yüz binlerin sokağa dökülmesinde emekçilerden küçük burjuvalara, orta burjuva tabakaya kadar değişik sınıfsal konumdakilerin katılması burjuvazinin sınıf mücadelesini engelleneme anlayışının ürünüdür. Bu mitinglerin nedenlerine gelince bir yandan burjuva sınıf içerisindeki çatışma olduğu bir gerçek. Diğer yandan ise içinde bulunduğumuz yeni evrede sınıflar mücadelesinin ve çatışmasının proleter iç sa-

vaşa dönüşmesi nedeniyle Türk burjuvazisinin karşı karşıya olduğu durumdur. Kemalist düşüncenin anti-komünizm ve şovenizm temeli üzerinde yükseldiğini belirtmiştik. Bunlardan şovenizm; Kürt halkının inkarı asimilasyonu, Ermeni düşmanlığı, Arap ve Yunan halklarına düşmanlık, yabancı düşmanlığıydı. Ekonomik gelişmenin uluslararası ilişkileri güçlendirmesiyle girişilen ekonomik ilişkiler, turizm vs. sonucu Arap ve Yunan düşmanlığı, yabancı düşmanlığı artık eskisi gibi körüklenemez oldu. Bu hem ekonomik olarak Türk burjuvazisinin çıkarlarına etki ediyor, hem de iletişim alanındaki gelişmeler sonucu sürdürülemez hale geliyor. Ermeni düşmanlığının ise Hrant Dink'in cenazesine katılan yüz binlerin çıkışıyla emekçiler içinde artık tutmayacağı biliniyor. Kürt halkının yok sayılmasına gelince, yanı başımızda fiilen kurulmakta olan bir Kürt devleti varken "Kürtler yoktur, hepimiz Türk'üz" söylemleri artık ilkokul çocukları nezdinde bile inandırıcılığını yitirmeye başlıyor. Kaldı ki Kürt halkının son 20 yıldır yükselmiş olan özgürlük mücadelesi kendini Kürt halkı olarak fiilen kabul ettirdi. Teknolojik gelişmeler sonucu bilgiye erişimin çok kolay olması nedeniyle de okullarda verilen Kemalist eğitimin etkisi azalacaktır.

Kemalist düşüncenin şovenist ayağı çökmüş durumdadır. Diğer temel dayanağı olan anti-komünizm ise Kemalistlerin baştan beri bütün gericilerle ortaklaştığı bir temel oldu, olmaya devam ediyor. Bugün Kemalistlerin sokağa çıkmasında temel etkenlerden biri yeni evrede kapitalizmin yaşadığı yıkımdır. Burjuvazi bugüne kadar ideolojisini Kemalist anlayışla ifade ederken kimi zaman milliyetçiliği kimi zaman dinciliği fiili olarak öne çıkardı. Milliyetçilik ve dinci gericilik faşizmin emekçilere karşı saldırılarında, Kürt halkına karşı saldırılarında kullanıldı. Kimi zaman katliamlarda, kimi zaman devrimcilerin ve aydınların katledilmesinde kullanıldı. Bazen tetikçilik yaptırılarak, bazen emekçiler üzerinde baskı kurmak için kullanıldı. Bugüne kadar dinciliğin ve milliyetçiliğin devamlı olarak burjuvazinin faşist saldırılarında kullanılmış olması ve buna rağmen TC'nin tarihindeki en büyük rejim tehdidiyle karşı karşıya kalmasının sonucu olarak Kemalistlerin sokağa sürülmesi sermaye sınıfı için zorunluluk oldu. Ne dinci gericilik, ne de milliyetçilik bugün burjuva sınıfın iktidarını korumak için yeterince işleve sahip değil. Kemalistlerin bu anlamıyla sokağa çıkması yeni evrede kapitalizmin yaşadığı yıkımın boyutlarının sonucu olarak burjuvazinin egemenliğini koruma çabasıdır. Bu burjuvazinin son mermisini namluya sürmesidir. Altı okun oklarının tek tek işlevsizleşmesi nedeniyle ideolojiyi oluşturan ağacın dalı kalmadığı için köküyle ortaya sürmesidir. Ama bunun da kuru sıkı olduğunu biliyoruz. Kemalist iktidar daha ilk baştan ulusalçılık söylemiyle sınıf mücadelesinin önüne geçmeye çalıştı

Kemalist düşüncenin anti-komünizm ve şovenizm temeli üzerinde yükseldiğini belirtmiştik. Bunlardan şovenizm; Kürt halkının inkarı asimilasyonu, Ermeni düşmanlığı, Arap ve Yunan halklarına düşmanlık, yabancı düşmanlığıydı. Ekonomik gelişmenin uluslararası ilişkileri güçlendirmesiyle girişilen ekonomik ilişkiler, turizm vs. sonucu Arap ve Yunan düşmanlığı, yabancı düşmanlığı artık eskisi gibi körüklenemez oldu. Bu hem ekonomik olarak Türk burjuvazisinin çıkarlarına etki ediyor, hem de iletişim alanındaki gelişmeler sonucu sürdürülemez hale geliyor. Ermeni düşmanlığının ise Hrant Dink'in cenazesine katılan yüz binlerin çıkışıyla emekçiler içinde artık tutmayacağı biliniyor. Kürt halkının yok sayılmasına gelince, yanı başımızda fiilen kurulmakta olan bir Kürt devleti varken "Kürtler yoktur, hepimiz Türk'üz" söylemleri artık ilkokul çocukları nezdinde bile inandırıcılığını yitirmeye başlıyor.

ama tarihin gidişini geriye döndürmek mümkün olmayacağı için başarısız oldu. Bugün de ulusalçılık söylemiyle, cumhuriyet mitingleri düzenleyerek sokağa çıkılması sonuç vermeyecektir. Bu mitinglerin burjuvazinin çıkarlarına hizmet ettiği anlaşılınca emekçiler bunlardan uzaklaşacaklardır. Ankara'daki mitinglerine emekçi yığınlar daha baştan doğru teşhis koyup cuntacılar destek mitingine katılmadılar. İstanbul mitingi gündeme geldiğinde sendikalar hareket üzerinden politik çevirmenin uygulaması gündeme geldi. Sendikacılar "hem şeriata hem darbeye karşı" sloganıyla emekçi yığınları bu oyuna katmaya çalışsa da istediği sonucu alamadı.

Şimdi burjuvazi geçmişte dincilere, milliyetçilere yaptırdığını Kemalist söylemlerle harekete geçirdiklerine yaptırmayı deniyor. Bu geçmişte de yaşandı. 1940'lı yıllarda Tan gazetesi baskını ve diğer gericilerde yaşandı. Son yıllarda üniversitelerde devrimcilerle karşı Kemalist olduğunu söyleyen ajan ve uşaklar tarafından saldırılar başlatıldı. Önümüzdeki süreçte burjuvazi dincilik, milliyetçilik söylemleri yanında Kemalist söylemlerle sokağa çıkaracağı faşistleri de emekçilerin karşısına çıkarma yönünde adımlar atıyor. "Rejim tehlikede" sözü kısa vadede burjuva sınıfın iç çatışmasında kullanılsa da uzun vadede burjuva sınıfın emekçilere karşı saldırılarının parolası olacak. Bu sefer sokaklarda rejim savunuculuğu için Kemalist söylemi kullananların emekçilere saldırılarda görülmesi şaşırtıcı olmayacak.

Kemalistlerin sokağa sürülmesi ve Kemalistlerin yönlendirmesiyle yüz binlerin sokağa çıkmasının sınıflar mücadelesi içerisinde etkileri silinecektir. Gericiliğe karşı tepkisini ortaya koymak için Kemalistlerin yanında olanların burjuva gericilikten kopması için fazla zamana gerek yok. Devrimcilerin ilkeli politikaları gericiliğe karşı mücadelenin devrimci mücadele olduğunu kabul ettirir. Diğer sonuç ise emekçilerin burjuva sınıfa karşı mücadelesinin burjuva egemenlik aygıtı devlete karşı mücadele olarak daha açık bir hedefe yönelmesi olacaktır. Devletin temel kurumlarının Kemalist düşüncüyü temsil ediyor olması burjuvazinin Kemalistleri sokağa sürmesi sonrasında emekçilerin mücadelesinin Kemalistlere karşıtlığı devlet kurumlarıyla daha açık bir karşıtlık oluşturacaktır.

Kemalizme yönelik burjuva cepheden gelen kimi eleştiriler ise, burjuva sınıfın iç çatışmasının yanında burjuvazinin ideolojik çıkışsızlığına yol arama çabasıdır. Kemalist düşüncenin çöküşü burjuva ideolojisinin çöküşü olacak Kemalist düşüncüyü yıkacak olan proletaryanın devrimci mücadelesi burjuva sınıfın egemenliğini de tarihin çöplüğüne atacak. Proletarya zaferini kazanacak.

"Unutmayın ki yoldaşlar; zindanın karanlığı devrimin güneşini asla söndüremez."

C.DAĞLI

EN DEVRİMCİ DÜŞÜNCE BİÇİMİNE RAĞMEN İLİMLİ ÇİZGİ İZLEYENLER

Devrimci işçi sınıfı hareketi ve bilimsel sosyalizm, çağımızın öylesine etkin ve sürükleyici bir gücü haline geldi ki, burjuva entelektüelleri etkilediği gibi, küçük burjuva hareketi daha kitlesel ve derinden etkiledi. Bu etki, kapitalizm ve sanayinin gelişimiyle birlikte, işçi sınıfının nicel olarak büyümesi ve nitel yönden gelişimi ile yükselişinden ileri geliyor. İşçi sınıfının, insanlığın geleceğini belirleyen bir sınıf olduğu pratik olarak açığa çıkmıştır. Kapitalizmin baskı altına aldığı, ezdiği tüm sınıfların baskı ve sömürden kurtulmaları için işçi sınıfını izlemeleri bir zorunluluk olmuştur. Küçük burjuvazinin içinden gelip işçi sınıfı hareketinden, sosyalizmden büyük ölçüde etkilenen unsurların, marksizmin devrimci özünü, onun diyalektik yöntemini özümstedikleri, içselleştirdikleri anlamına gelmiyor her zaman.

Devrimci bir dünya görüşüne, marksizme dayanan, elinde insanlığın en gelişmiş ve en yüksek düşünce biçimi olmasına karşın çeşitli komünist partilerin, sosyalist partilerin ve sosyalist çevrelerin ilımlı, uzlaşmacı politik sonuçlara ulaşmaları nasıl açıklanabilir? Bu durum ancak bu hareketlerin küçük burjuvaziye ya da küçük burjuva düşünce biçimini aşamamış işçilere dayanmalarından kaynaklanıyor. Küçük burjuvalar gibi düşünmek için doğrudan küçük burjuva olmak gerekmiyor; onun hareket biçimine bağlanmak yetiyor. Buradan da anlaşılacağı gibi sorun, hangi sınıfın toplumsal (sınıfsal) konumundan hareket edildiğidir. Proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket edilmedikçe, elinde diyalektik gibi devrimci bir düşünce yöntemi olmasına rağmen, buna aykırı biçimde pratik sonuçlara varılabiliyor. Hegel'in elinde diyalektik yöntem vardı, ama politikada ilımlı bir çizgi izledi. Alman küçük burjuvazisinin toplumsal konumuna bağlanmıştı çünkü. Politikada ilımlı çizgi izleyen komünist, sosyalist partilerin, proletaryanın devrimci sınıf konumuna bağlanmayıp, küçük burjuvazinin ve burjuvazinin sınıf konumlarına bağlandıkları için ellerinin altında devrimci düşünce yöntemi, bilimsel dünya görüşü marksizmin olması bu durumlarını değiştirmiyor. Bu gerçeği öğrendikten sonra bir komünist partisi nasıl olur da devrimci bir politika izlemeyip ilımlı bir politika izliyor diye şaşmamak gerekir.

Daha çok ileri kapitalist ülkelerde, ama genel olarak kapitalizmin egemen olduğu her yerde, emekçi sınıflar içinde olup, küçük burjuva konuma uygun yaşayan ve davranan emekçiler var. Bunun yanında toplumsal iş bölümünün getirdiği avantajları kullanan küçük burjuva konumlu aydınlar toplumda belirli bir sayı oluşturuyor. Ama bu gruplar, sermayenin baskısı altında oldukları ve ezildikleri için, sisteme karşı eleştirel bir tutum alırlar. Durumları nedeniyle sosyalist ve komünist partilerde toplanırlar, ilımlı bakış açılarını ve davranışlarını da birlikte getirirler. Marksizm-Leninizmin özünü değil, lafını benimserler. Bu nedenle marksizmin devrimci özünü, diyalektiği bir kenara bırakıp ilımlı bir çizgide ilerlemeyi konumlarına daha uygun sayarlar. Zaten bu tipte ilımlı komünist partiler kurulu düzenle öylesine iç içe geçmişler ki, kapitalist sınıfın egemenliğine karşı devrimci bir politika izleyecek durumları da kalmamıştır. Tamamen statükocu, konformist ve ilımlı bir çizgi izliyorlar. Bunların bir bölümü kaçınılmaz olarak yıkıldı, kalanlarda kaçınılmaz olarak çözümlü gideceklerdir. Proletaryanın devrimci mücadelesi bunların dışında gelişmiştir ve gelişecektir. Proleter bilimsel sosyalizm işçi sınıfının dünya görüşüdür ve yalnızca bu devrimci sınıf tarafından sahiplenilir.

Türkiye ve Kürdistan küçük burjuva sol hareketi sosyalizmden çok derinden etkilendi. Laf düzeyinde de olsa sosyalizmi esas olarak kendilerinin temsil ettiklerini ileri sürebildiler. Evet, laf düzeyinde sosyalizmi savunuyorlar; Ama asıl sorun olan politika ve pratiğe gelince, gerçek

toplumsal (sınıfsal) özleri olan küçük burjuvalara uygun ilımlı, uzlaşmacı bir çizgi izledikleri her adımda anlaşılıyor. Sosyalist mücadeleye yeni katılan bir insan soruyor: Marksizmi-leninizmi benimsediğini söyleyen bir hareket nasıl olur da teoriyi somut koşullara uygulamaları devrimci teoriye aykırı biçimde ilımlı, uzlaşmacı olabiliyor? Bunun yanıtı açıktır: Sosyalizm sadece bilimsel

sosyalizm değil, aynı zamanda proleter sosyalizmdir. Yani sosyalizm proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayandırılmazsa adına layık olmaz. Marksizmin bilimsel çalışmalarını burjuvazi de kabul etmeye hazırdır. Ama, sosyalizmin proleter devrimci yönünü ise her seferinde "aşırın" olarak mahkum etmeye çabalar. Küçük burjuva sol harekette marksizmi benimsediğini ilan eder. Ancak uygulamaları ve tüm hareket şekli buna aykırıdır. Mesele marksizmin devrimci teorisini söz düzeyinde kabul etmek değil, tüm pratikte, günlük çalışmada, propaganda ve ajitasyonda sonuna kadar marksizme bağlı kalmaktır. Yalnızca proletarya sonuna kadar gidebilen devrimci bir sınıftır. İnsanlığın en devrimci düşünce yöntemi sonuna dek tutarlı devrimci olan proletarya tarafından yaşama geçirilir. Yalnızca proletarya bu en devrimci düşünce yöntemine dayanır, devrimci biçimde düşünür ve devrimci biçimde hareket eder.

Küçük burjuva sol hareket, bilimsel ve devrimci bir dünya görüşüne dayanmadan, en azından kendisini düşünsel planda sosyalizmle ilişkilendirmeden emekçi kitleler üzerinde etkili olamayacağını bilir. Çünkü sosyalizm emekçi kitleler içerisinde derinlemesine nüfuz etmiştir, maddi bir güce dönüşmüştür. Bu nedenle küçük burjuva sol hareket laf düzeyinde de olsa sosyalist, komünist olduklarını söylemeden kendilerini kitlelere anlatamaz ve kabul ettiremezler. Yani sosyalist olma iddiaları gereği böyle davranmaları gerekiyor. Ama onların ellerinde en devrimci dünya görüşü, en devrimci teori, en devrimci düşünce yöntemi bile devrimci özünü aykırı olarak içi boşaltılmış, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara çekilmiş ve en ilımlı hale sokulmuştur. Onlara göre Marx, Engels, Lenin birer komünist devrimci değil, birer ilımlı liberallerdir adeta. İlımlı sol hareketin küçük burjuva özlerini açığa çıkaran sınıf mücadelesidir, sınıf mücadelesinin gelişimidir. Sınıf mücadelesi şiddetlendikçe, onu sonuna kadar götürmek gerektiği anlaşıldıkça, lafta devrimci ama pratikte ilımlı çizgi izleyenlerin gerçek durumları apaçık ortaya çıkar.

Küçük burjuva sol hareket ne zaman işçi sınıfını savunmaya soyunsa, işçi sınıfının çıkarlarını kendi kıstaslarına göre ele alır. Emekçi sınıfın istemlerini kendi stiliyle ortaya koyar. İşçi sınıfının istemlerine ve mücadelesine bakışının gidebildiği en ileri nokta "halkçı" bakış açısıdır. Sınıf mücadelesinin her sorununa "halkçı" bakış açısıyla yaklaşır. Oysaki gerçekte, halkın sorunları ve durumu ancak işçi sınıfının sınıf bakış açısıyla açıklanabilir. "Halkçı" bakış açısı hiçbir şekilde proletaryanın sınıf bakış açısına varmaz. Elinin altında en devrimci düşünce yöntemi hazır olsa da onun bakış açısı değişmez. O kendi toplumsal konumunu ve düşünce tarzını terk etmedikçe daha ileriye, gerçek anlamda bilimsel bir bakış açısına ulaşamaz.

İşçi sınıfının kapitalizm karşısındaki rolü, yıkıcı ve devrimcidir. Kendi kurtuluşunu ancak bu yoldan gerçekleştirebilir. Ama reformist ve oportünist görüş açısından işçi sınıfının rolü ilımlı, uzlaşmacı, sistemin sınırlarını aşmayan bir roldür. Oysaki işçi sınıfı kendisine yabancılaşmış olan kapitalist üretimin tüm koşullarıyla karşıtlık halindedir. Ancak bu koşulları kendi ortak denetimine alırsa kurtulmuş sayılır. İşçi sınıfı kendi koşullarını değiştirmeden kurtulamaz. Kapitalizmi yıkmadan da kendi koşullarını değiştiremez. Bu nedenle işçi sınıfı kurtuluşu için yıkıcı devrimci bir çizgi izler.

Ve bitirirken Che'den bir söz:

"İlmlilik da sömürgecilik ajanlarının kullanmayı sevdiği kelimelerden biridir. Korkanlar ya da her hangi bir biçimde ihanet etmeyi düşünenler hep ilımlıdır. Halk ise kesinlikle, hiçbir zaman ilımlı değildir."□

Yeni moda şu: küreselleşmenin sonunun geldiğini itiraf etmek. Kimi zaman imalar ve kaçamak laflarla, kimi zaman da açık ve dobra sözlerle; dünyanın önde gelen gazete yazarları, editörleri, banka yöneticileri ve akademisyenler, aynı itirafı yineleyip duruyorlar. Kapitalist küreselleşmenin teknokrat aygıtı IMF, serbest ticaretin ağır tahribatlarını masaya yatıran bu tartışmalara atıfta bulunarak, “dünyada ciddi bir korumacılık tehlikesi var” ikazında bulundu. Bazı devletler, kendi ekonomik varlıklarını korumak amacıyla, tümüyle serbest olması gerektiğine inanılan piyasalara müdahale etmeye başlamışlardı ve bu eğilim her geçen yıl daha da güçleniyordu.

Elbette, “küreselleşme” denen olgunun, tümüyle devlet müdahalesinden bağımsız ve tümüyle serbest piyasalar aracılığıyla gerçekleştiği, kocaman bir yalandı. Dünyanın en büyük 500 tekeli, dünya ticaretinin %70’ini ve en büyük 10 bankanın, kredi ve finans piyasalarının %80’ini kontrol ettiği bir dünyayı, “serbest piyasalar dünyası” olarak ifade etmek ne denli akıl dışıysa, bu tekellerin devlet otoritesinin dışında bulunduğunu söylemek de o denli akıl dışıdır. Devletlerle tekellerin iç içeliğini ve ortaya çıkan bu bileşik gücün, günümüz küreselleşmesini nasıl yönettiğini, azgınlığı ve gericiliğiyle tekeller dünyasında “saygın” bir yer edinen Thomas Friedman şöyle dile getiriyordu: “Mc Donnell Douglas’ın ürettiği F-16’lar olmadan, Mc Donalds, dünyanın hiçbir yerinde hamburger satamaz” Gerçekte “küreselleşme”, devlet-tekelleşmesinin üzerinde yükselmektedir.

Öyleyse, IMF’nin zoru ne? Neden devletlerin “piyasalara” müdahalelerini bir tehlike olarak değerlendiriyor? Yükselen korumacılık eğilimlerini, süre giden “küreselleşmenin sonuna gelindi” tartışmalarıyla beraber değerlendirirsek, IMF’nin neden, at sineğinin gadrine uğramış bir uyuz eşek gibi tepindiğini daha iyi anlarız.

“Dehşet Dengesi”nin Sacayakları Çöküyor

Tartışma yeni değil. Küreselleşme denen olgunun bütün dünyayı hızla bir felakete doğru sürüklediğini çok uzun zamandır dile getirenler var. Son yıllarda, özellikle finans piyasalarının iyice kontrolden çıkıp balon gibi şişmesiyle ortaya çıkacak patlama şiddetinin dünyayı alt üst edeceğini söylemek, artık özel bir marifet sayılmıyor. “Küreselleşme” adıyla formüle edilen ve bağımlı ülkelerin ticari mal ve finansal fonlarla tam işgal altına alındığı son 25 yıl boyunca, emperyalist sermayenin karları her yıl yeni bir rekor kırdı. Kar çılgınlığı bu egemen sermaye güçlerini çok daha riskli ve spekülâtif faaliyetlere yönlendirdi ve bunun sonucunda emperyalist-kapitalist ekonomi dünyasında bir “dehşet dengesi” oluştu. Buraya kadar, herkesin hemfikir olduğu konulardır. Ama asıl tartışma, bütün bu dehşet ortamının, patlamaların, özcesi, küreselleşmenin sonunu ilan edecek olan bu bir dizi tarihi olayın, dünyayı nasıl bir geleceğe

DÜNYANIN KABUĞU ÇATLARKEN...

doğru taşıdığıdır.

Sosyal-reformistler ve Ergin Yıldızoğlu gibi sosyal-şovenler, güçlenen korumacılık eğilimlerini, avuçlarını patlatırcasına alkışlıyorlar. Onlara göre, nihayet, “ulusal burjuvazi”, ulus-devleti korumaya alacak, sihirli kalkınma reçete-

leriyle tüm uluslar, elbette kapitalist üretim temelinde, mutlu mesut yaşamaya devam edecek. Proletaryanın devrimci partisi ise, küreselleşme denen olgunun yarattığı yeni güç ve olanaklarla, yepyeni ve sosyalist bir dünyanın kurulmakta olduğunu, bu tarihi dönemecin en önemli durağının, emperyalist sistemin çöküşü olduğunu dile getiriyor. Güçlenen “korumacılık” tartışmalarına, dünyayı saran emperyalist-kapitalist kabuğun parçalanması gözüyle bakabiliriz. Ve bu parçalanma süreci, en tepede başladı bile.

Bilindiği gibi, emperyalist sermaye, bütün dünyayı kendi pazarlarına ve kaynaklarına bağımlı hale getirirken, şu üç uluslararası kurumu ön plana çıkartmıştı: IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü. IMF, tüm bağımlı ülkelerin mali aygıtlarını ve devlet bütçelerini, finans-sermayesinin güdümüne sokmakta kullanıldı. DB, bu ülkelerin hangi malı üreteceği ve hangi üretim alanlarından çıkacağını kararlaştırdı. DTÖ ise, bu bağımlı ekonomilerin dünya piyasalarına hangi malları, hangi fiyatlardan ve ne kadar sunacağına karar veren mekanizma oldu.

Küreselleşme denen yeni bağımlılık ilişkileri ve buna dayalı sermaye birikimi, ortaya bir “dehşet dengesi” çıkartıp sıkıştıkça, dehşet dengesinin bu sacayakları, en hızlı yıpranan kurumlar oldular. IMF, girdiği ülkelerde arkasında öyle büyük bir enkaz bırakıyordu ki, artık yeni “müşteriler” bulamaz olmuştu. Ve sonunda, bu yıl yapılan zengin ülkeler konferansı G-7 zirvesinde, IMF’nin kapisına kilit vurulması istemi, açıktan dile getirildi.

DB, bundan daha iyi durumda değil. Irak Kasabı şöhretiyle, DB Başkanlık koltuğuna oturan Wolfowitz, kepezelik dolu bir istifa süreci yaşayınca, bu kurumu artık hiçbir gücün eski otorite ve etkinliğine kovuşturamayacağını herkes biliyordu. Sacayağının üçüncü kurumu DTÖ, her yıl bir öncekinden daha kavgalı geçen zirve toplantılarıyla, resmen olmasa bile, fiilen darmadağın. DTÖ’yü bu acıklı sona taşıyan gelişmeler, 1999 yılında Seattle ayaklanmasıyla başlamıştı. ABD’nin Seattle kenti sokaklarında toplanan yüzbinler, emperyalist sistemin yoksul ülkeler üzerindeki baskılarını protesto ederken, sokaklardan güç alan salondaki yoksul ülke temsilcileri, binbir tehditle önlerine konulan anlaşmaları imzalamadan DTÖ zirvesini terk etmişlerdi. O günden bu yana DTÖ, sürekli kan kaybetti. Bu yıl yapılan toplantının sonu öyle kötüydü ki, DTÖ bir kere daha toplanıp toplanmayacağına bile karar veremedi.

En tepede bunlar yaşanırken, biraz daha alt seviyelerdeki görüntü, bundan daha iyi değildi. Avrupa Birliği, en başta mali

ve siyasi mekanizmalarını birleştirecek anayasayı, halklara kabul ettirememişti. AB'yi emperyalist hegemonya yararına büyük bir mali-siyasi güç olarak çıkartabilecek olan anayasadan umudu kesen Avrupalı emperyalistler, bu yıl topladıkları zirvede, bir "ortaklık belgesi"yle işi kurtarmaya çalıştılar. Bu belgenin en önemli maddesi, aslında varlığıyla değil, yokluğuyla kendinden söz ettirdi. Daha önceki belgelerde altı çizilerek vurgulanan "serbest rekabetçi piyasa taahhüdü", şimdi buhar olup uçuştu. Bu madde ortadan kalkınca, her ülke kendini, korumacı politikalarla çevreleyebilecekti. Fransa'nın 4. Napolyon'u Sarkozy; "Rekabet Avrupa'ya birşey kazandırmadı, korumacılık artık tabu değil" diyordu. Küreselleşmenin merkezlerinden biri daha, ölümcül yara almıştı.

Benzer durum Amerika kıtalarında yaşandı. ABD'nin baskılarıyla Güney ve Kuzey kıtalarındaki tüm bağımlı ülkelere dayatılan FTAA (Tüm Amerika Serbest Ticareti) anlaşması, Latinler'den esen devrim rüzgarında, adeta kül oldu. Afrika kıtasında ise bambaşka birşey gerçekleşiyordu. Kıtanın en yoksul ülkeleri, ne IMF, ne DB, nede Londra ve Paris kulüplerinde toplanmış bankalara avuç açıyorlar, ama onların yerine, Çin'e yaklaşıyorlardı.

Küreselleşme olgusunun, yukarıdan aşağıya doğru başlayan bu çözülmesi, ancak onlarca bağımlı ülkenin üzerine çekirge sürüsü gibi çöreklenerek ayakta duran finans-sermayesinin güzel günlerinin geride kaldığını haber veriyor. Ama asıl büyük fırtına, şimdilerde şurada burada dile gelen "korumacılık" eğiliminin, fiili ve egemen bir politika haline gelmesiyle yaşanacaktır. Hürriyet ekonomi yazarı Ercan Kumcu'nun deyimiyile bu bir "toplu intihar"dır.

Ya Sonsuz Dehşet Ya İntihar

Toplu intihar betimlemesi bir abartı değil. Herkes, bu günkü "dehşet dengesi"nin çok fazla sürdürülemeyeceğini biliyor. Ama, bunun yerini alacak korumacılığın, emperyalist-kapitalist sistemi, bir dünya sistemi haline getiren tüm mekanizmaları parçalayıp dağıtacağı da en az bunun kadar biliniyor. Nedenlerini açıklayalım.

Küreselleşme denen olgu ile, yalnızca mali-piyasalar iç içe geçmedi. Hatta bu mali entegrasyon ve bağımlılık, ekonomik entegrasyondan sonra ve bunun üzerinde yükseldi. Günümüz üretim süreçleri, 19. yüzyıla kıyaslandığında, çok aşamalı ve oldukça karmaşık bir yapıya sahiptir. Emperyalist ülkeler, bağımlı ve yoksul ülke ekonomilerini, bu çok aşamalı ve karmaşık üretim sürecinin parçası haline getirdiler. İşbölümü ve işbirliği, mali piyasalardan önce, esas olarak bu üretim alanında gerçekleşti. Emperyalist sermaye, üretim sürecinin en çok canlı emek gerektiren aşamalarını bağımlı ülkelere taşıdılar. Şu anda ABD'de, bütün parçaları ülke içinde üretilen tek bir Amerikan araba markası yoktur. Elektronik, beyaz eşya, bilgi-iletişim ve hatta demirçelik gibi daha temel sanayi dallarında da durum aynıdır.

Bir örnekle durumu açıklayalım: Ev bilgisayarlarından torna tezgahlarına, cep telefonlarından en karmaşık silah sistemlerine kadar yüzlerce farklı alanda kullanılan mikroçiplerin üretimi neredeyse dünya çapında bir işbölümü ve işbirliği ile gerçekleştiriliyor. Mikroçiplerin üretiminde kullanılan silikat, kobalt,

bakır gibi hammaddeler; Rusya, Kongo ve Şili gibi değişik gelişme aşamasındaki ülkelerden yola çıkıyor. İskoçya'da kurulu dev tesis gibi, dünyadaki birkaç fabrikada bunlar, silikon plaka haline getiriliyor ve üzerine "elektron otoyolları" döşeniyor. Herhangi bir dijital radyo ya da cep telefonunu açıp görebileceğimiz silikon yongalar üzerinde gezinen ve milimetrenin onda biri ölçülerine sahip bu "elektronik otoyollar"ın üretimi, yüksek elektronik mimarisine ve son derece gelişmiş makinelerle dayanır. Üretimin bu aşamasının bağımlı ülkelerde gerçekleşmesi oldukça zordur. Çünkü henüz işin içinde yalın ve canlı emek girmemektedir. Bundan sonra, İskoçya'dan yüklenen silikon plaka yüklü gemilerin yanaşacağı limanlar, bağımlı ülkelerdedir. Silikon yonga üzerine açılan "elektron otoyolları"nın kesişme noktalarına yüzlerce farklı parça yerleştirme aşamasına gelinmiştir. Ve bunun için, ince ve hızlı parmaklara, gözünü makineden ayırmayan bir dikkat ve disipline sahip canlı emek-gücüne ihtiyacı vardır. Tam da bu aşama, emek-gücünün en yoğun kullanıldığı aşamadır. Burada uygun parçalar eklenen mikroçipler, şimdi artık son montaj hattına doğru, cep telefonlarına, dijital fotoğraf makinelerine, savaş uçaklarına ve karmaşık silah sistemlerine takılmak üzere, gelişmiş ülke limanlarına seyahat eder.

Çok aşamalı ve oldukça karmaşık hale gelen üretim süreci, verdiğimiz örnekten de izlenebileceği gibi, onlarca farklı ülkeye dağılmış bir işbölümü yaratırken; bütün bu işlerin finansmanı, üretimdeki dağılımın tersine, en büyük bankalar tarafından sağlanır. Bir mikroçipin hammaddeci ülkelere çıkıp, son montaj hattına ulaşan yolculuğu boyunca, onu, binlerce hisse-tahvil-bono-poliçe vs, izler. Dünya üzerine bu denli dağılmış bir üretim süreci, kredi-para olmadan gerçekleşemez. Siparişler, ihracat kontratları, liman yükleme belgeleri, sigortalar, alacaklar, döviz gereksinimleri, hepsi, tüm dünyayı saran finansal araçların üzerinde yükseldiği geniş temeli oluşturur. Yol boyunca upuzun bir alacak-verecek zinciri meydana gelir.

İşte, IMF ve Ercan Kumcu gibi yazarların "korumacılık toplu intihardır" sözleriyle dikkat çektikleri tehlike, tam burada ortaya çıkıyor. Korumacılık, bu denli yaygın bir işbölümü ve işbirliğine dayanan bir "dünya ölçeğinde toplumsallaşmış üretim süreci"nin dibine dinamit koymak demektir. Dahası, bu üretim süreciyle birlikte, onun üzerinde yükselen ve akıl almaz boyutlarda bir balon oluşturmuş finansal piyasaları da havaya uçuracaktır. Herkesin herkese borç-alacak zinciriyle bağlı olduğu bu piyasalarda patlayan balon, emperyalist-kapitalist sermaye birikim sistemini, 1929 bunalımına rahmet okutacak düzeyde bir bunalıma sokar. Ve böyle bir şey gerçekleştiğinde, sadece bağımlı ülkelerin yıkım yaşamaması değil, emperyalist ülkelerin de aynı derecede bir tahribata uğraması kaçınılmaz. İşte o zaman, bir sistem olarak emperyalist-kapitalist dünyanın ortadan kalkışına tanık olacağız. Sistem, "korumacılık" yoluna giderse, tüm kapitalist ülkeler şunu görecekler: Küreselleşme balonuyla iyice azdırılmış bir aşırı-üretim kapasitesi ve içerde emekçilerin yoksulluğu ile çökmüş bir iç pazar.

Nitratla gliserini, bundan daha iyi bir oranda bir araya getirmek, herhalde mümkün olmazdı! □

Faşizmin Maddi Alt Yapısı: TEKELCİLİK

“Az kaldı dünyayı fethedecekti bu
Halklar onun üstesinden geldi
Ama sevinmeyin hemen,
Çünkü onu doğuran karın hala verimli
Bertold Brecht”

20. yüzyıla doğru serbest rekabet tekele yol verdi. Emperyalizm yüzyılın başından itibaren dünya pazarlarının egemen gücü oldu. Ancak bütün bu süreç boyunca her emperyalist ülke, grup, bu pazardan daha fazla pay elde etmek amacıyla her türlü yola başvurarak, her türlü araçla birbirleriyle rekabetlerini sürdürdüler, birbirleriyle kıyasıya mücadele içinde oldular. 20. yüzyılın ilk yarısında ortaya çıkan ciddi ve derin krizler iki kez dünya savaşına neden oldu. Tekelci sermayenin her bir grubu, dünya pazarlarından daha fazla pay alabilmek için birbirlerinin boğazına sarıldı. Milyonlarca insanın hayatı pahasına her emperyalist ülke daha geniş bir pazarı ele geçirmek, bu pazarlardaki kendi egemenliğini kurmak, pekiştirmek ve diğer emperyalist ülkelere kendi egemenliğini kabul ettirebilmek için çaba içinde oldu. İki büyük savaş sonrasındaki süreç de farklı olmadı; irili ufaklı onlarca savaş...

1917 Ekim Devrimi'yle kapitalist dünya zincirinin ilk halkası koşturdu. 1945 ve sonrasında ise dünyanın önemli bir bölümü bu kapitalist dünya pazarının dışına çıktı, sosyalizme yöneldi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra emperyalist kapitalist sistem, dünyayı yeniden kapitalist bir pazar haline getirmek üzere hemen harekete geçti, zaferini ilan etti. Fakat tam da bu süreçte yaşananlar bunun ne kadar sahte bir zafer olduğunu açığa çıkardı. Emperyalist kapitalist dünya 20. yüzyılın sonuna doğru büyük bir krizin içine yuvarlandı. Bütün dünyayı pençesine alan bu kriz daha öncekiler gibi olmadı. Emperyalizm, zaten 20. yüzyıl boyunca sürekli olarak bir krize iç içe yaşadı. Bu nedenle, kendi doğasının bir parçası olan bu krizin şiddetlenen dalgalarını zaman zaman sarsılma da asıl yükü bağımlı ülkelere yıkarak hafifletmeyi öğrenmişti. Denebilir ki, emperyalizm, bütün öteki şeylerin yanında, kapitalist üretimin doğasında var olan yapısal krizin de yö-

netilmesi oldu.

2000'li yıllarla birlikte emperyalizm yeni bir evreye vardı. Bu, emperyalist kapitalist sistemin her yönden aşılmasının, daha ileri bir topluma geçişin maddi koşullarının olgunlaşması demektir. Burada artık kapitalizm, tekeller sadece tarihsel olarak değil, pratik olarak da egemenliğini elinden kaçırmıştır, egemen değildir. Emperyalizmin yeni evresi ile birlikte artık “kriz yönetimi” de yürümedi, iflas etti. Derinleşen bu yapısal kriz yalnız ekonomik bir kriz değildi. Aynı zamanda politik krizle iç içe oldu ve karşılıklı olarak biri diğeri etkileyip daha da derinleştirdi. Bu derin kriz tekelci sermayenin yüzyıl boyunca öyle ya da böyle sürdürdükleri egemenliklerini temellerinden sarstı. Ellerinden çıkardıkları üretici güçleri yeniden egemenlikleri altına alabilmek, yakalamak umduyla dünya ölçeğinde emek güçlerine, devrim güçlerine karşı kapsamlı bir saldırı planladılar. Bu kapsamlı saldırının başlangıç fişegi olarak da bizzat Amerikan tekelleri ve CIA eliyle 11 Eylül'de “İkiz Kuleler” havaya uçuruldu. Egemen olamayan emperyalist güçler, egemen olabilmek amacıyla küresel iç savaşa başvurdu. Bunun sonucu olarak ABD ve bazı başka emperyalist ülkeler de faşizme başvurdu. Bu onun bir tercihi değil, ömrünü biraz daha uzatmak amacıyla son çaresi olarak uygulamaya kondu.

Bu gün açısından emperyalist merkezlerde faşizm sonucu ele alınırken dikkat edilmesi gereken yanlar var. Faşizm sorunu artık 20. yüzyılın ilk yarısındaki faşizmlerden önemli farklılıklar gösterir. Almanya ve İtalya örneğindeki gibi bazı Batı Avrupa ülkelerinde faşizm, tabandan başlayıp “tırmanarak” üst yapıyı, devleti ele geçirdi. Bunun nedeni tarihsel olarak bakıldığında anlaşılabilir. Serbest rekabetçi kapitalizm döneminden devralınan burjuva demokrasisi biçimindeki devlet, her ne kadar proletarya üzerinde bir diktatörlük olsa da burjuva sınıf açısından bir demokrasidir. Bu esas yapılanmasından dolayı, bu devlet, faşizmi uygulamaya elverişli değildir. Bu durumda tekelci sermaye, devleti ele geçirmek için tabandan başlayıp tepeye kadar bütün devlet yapılanmasını ele geçirmek ve istedikleri biçimde yeniden yapılandırmak durumundaydı. İşte Almanya ve İtalya'da da

bunu yaptı.

Bu, elbette faşizmin iş başına gelmesi için geçerli olan tek yol değil. Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan örnekler, faşizmin iktidara gelmesinin bir başka yolunu verir. Bulgaristan ve daha sonra Yunanistan ve Türkiye örneklerinde de olduğu gibi, mevcut devlet yapısı faşizmi uygulayabilecek kadar uygun bir yapıya sahipse, burada faşizmin iş başına gelebilmesi için tabandan başlayıp tırmanmasına gerek yoktur. Faşizm, bu örneklerde de görülebileceği gibi yukardan bir darbeyle iş başına geldi.

Faşizmin asıl maddi temeli tekelciliktir, tekellerdir. Bu süreçten önce tekeller ekonomik alt yapıda egemen konuma gelmişlerdi. Bu egemenlik üst yapıda, devlet mekanizmasında gerçekleşmemişti. O dönemde, bu örneklerden açıkça görülebileceği gibi, bu egemenlik, tekellerin devleti ele geçirmesi yoluyla oldu, faşizm biçiminde gerçekleşti.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonunda Almanya, İtalya ve müttefikleri yenildiler. Bunun sonucunda bir sistem olarak faşizm yenildi. Faşizmin politik yapılanması dağıtıldı. Ancak tarihin çarkı geriye dönmüyor. Burada faşizm politik yapı olarak dağıtılma da burjuva demokratik devletlere geri dönüş olmadı. Çünkü burjuva demokratik devlet tekel öncesi kapitalizmin devlet yapılanmasıydı. Adı üstünde, burjuvalar için bile olsa demokratik bir yanı vardı. Oysa tekelcilik her türden demokrasi- nin inkarı demektir. Bu koşullarda faşizmin dağılması sonrasında yeniden biçimlenen Batı Avrupa ülkelerindeki devletler, mali sermaye oligarşisinin siyasi gericiliği temelindeki diktatörlükler oldular. Politik üst yapıda faşizm dağıtıldığı halde, onun asıl maddi temeli olan tekelcilik hem politik üst yapıda hem de ekonomik alt yapıda egemen oldu. Bu maddi temel nedeniyle emperyalist ülkelerde faşizm, ihtiyaç duyulduğu zaman uygulandı, uygulanıyor. Zaten Avrupa'da neo-faşist hareketler de bu temel üzerinde var oldular.

20. yüzyılın ilk yarısında bugün arasındaki temel fark, yukardan da açıkça anlaşılacağı gibi, tekel-devlet bütünleşmesinin gerçekleşmiş olmasıdır. Bu durum emperyalist merkezlerde olduğu kadar bağımlı kapitalist ülkelerde de gerçekleşmiştir. Devlet, artık genel olarak burjuvazinin değil, sadece tekellerin egemenlik ve baskı aracı olacak biçimde düzenlenmiştir. Bu nedenle tekelci sermaye, devlet eliyle, istediği politikaları yürürlüğe koymakta, uygula-

yabilmektedir. ABD’de “Patriot Act” ya da Fransa’da “Anti-Terör Yasası” olarak gündeme getirilen faşist yasalar, bunun günümüzdeki en somut örnekleridir.

Amerika’da, Avrupa’da ve bütün kapitalist dünyada derin ve yıkıcı bir kriz yıllardan beri hüküm sürüyor. Üstelik bu kriz sadece ekonomik bir kriz de değil. Ekonomik krizin yanında politik kriz de var. tekelci sermaye, ekonomik ve politik krizin var olduğu bu koşullarda, elinden kaçıracağı üretici güçleri ekonomik yollarla ve araçlarla yeniden yakalama, egemenliği altına alma şansına ve yeteneğine sahip değil. Bu nedenle, egemenliğini devam ettirebilmenin çaresi olarak ekonomik zorun yanında siyasi zora da başvuruyor.

Bu derin ve yıkıcı krizin sermaye sınıfı açısından ve proleter, emekçi sınıfı açısından farklı etkileri, sonuçları var. sermaye açısından kriz, sermaye birikimini, merkezileşme ve yoğunlaşmasını artırıyor, tekeller arasındaki kıyasıya rekabeti şiddetlendiriyor. Bunun sonuçlarını bütün dünyada görmek mümkün. Enron gibi dev tekeller çö-

kerken, bir çoğuda acımasız koşullarda varlığını sürdürebilmek için birleşme yolunu seçti. 20. yüzyıl boyunca dünya petrol piyasası ”7 bacılar” olarak bilinen 7 büyük tekelin elindeyken, bugün 5 hatta 4 tekelin elinde. Üstelik Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra piyasaya giren Rus tekelci Gazprom da bunların dışından gelip piyasaya ortak oldu. Bu durum sadece petrol için geçerli değil; tarım, bankacılık, elektronik, otomotiv vb. bütün sektörlerde, bütün alanlarda bunun örnekleri yaşandı, yaşanıyor. Yani tekeller daha da büyüyerek bu krizden kurtulmaya çabılıyor. Bu amaçla, bağımlı ülkelerde birikmiş olan sermayeyi de kendilerine katmak üzere tam ilhak politikalarını bütün yol ve araçlarla uyguluyorlar. Bunu ekonomik araçlarla gerçekleştiremediği zaman ordusuyla, askeriyeye, işgalle bunu uygulamaya koyuyor.

Kriz, diğer cephede, proletarya ve emekçiler cephesinde de kendi sonuçlarını doğuruyor. Dünyada yüz milyonlarca insan açlık ve sefaletle sürüklendi; yerlerinden, yurtlarından edilip “kaçak göçmen” haline

getirilerek en olumsuz koşullarda, hiçbir güvencesi olmadan boğaz tokluğuna çalışmak zorunda bırakıldı. Son on yıllık yoğun tarih sürecinin ortaya koyduğu gerçek; yer yüzünün her yerinde, bütün ülkelerde emekçi sınıflar sürekli bir ayaklanma içinde.

Krizden çıkışın her sınıf açısından yolları da farklı. Tekelci sermaye kendisi için yolu olarak dünya emek güçlerine karşı bir savaş başlattı. 150 yılın sert sınıf savaşlarıyla proletaryanın elde ettiği ne kadar kazanım varsa, hepsini gaspetmeye yöneldi. Proletarya ve emekçi sınıflar ise, kendi çıkış yollarını gerçekleştirmek üzere her yerde ayaklanmalarla, başka yollarla sızramalı biçimde sosyalizme doğru ilerlemesini sürdürüyor. İnsanlık, kendi önündeki bu aşılmasız sanılan duvarı, kapitalist özel mülkiyeti her yönden aşmak, daha ileri bir toplum olan sınıfsız toplumu gerçekleştirmek üzere harekete geçmiş durumda. Sermaye sınıfı, bu ileri yürüyüşü, ne faşizm yoluyla ne de başka yollarla, yöntemlerle durdurmaya muktedir değil artık. Kazanan mutlaka proletarya olacaktır. □

“SİVAS’IN, ÇORUM’UN KATİLİ DİNCİ-GERİCİLERİ GAZİ’DE BARINDIRMAYIZ”

Türkiye tekelci kapitalizmi, kendisini bir daha geri dönmek üzere tarihin çöplüğüne atabilecek bir kriz içinde. Bu, devrimci bir krizdir ve proletarya bundan devrim için yararlanmalıdır.

Fakat burjuvazinin bir çıkış yolu olarak gördüğü seçimler, burjuvaziyi kurtarmayacaktır. Bu tür çabalar, olsa olsa oksijen çadırında yaşayan kapitalizmin oksijen torbasını biraz şişirebilir. Ama başındaki devrim belasından asla kurtulamaz.

Burjuvazi, işçi ve emekçileri her türlü yalan ve ikiyüzlülükle kandırmaya ve kendine yedeklemeye çalışıyor. Bizler, Gazi Mahallesi’nden Mücadele Birliği okurları olarak, burjuvazinin bu oyununun işçi ve emekçiler kanmasını diye çalışmalarımıza tüm hızımızla devam ediyoruz. Kıbrıs Caddesi ve Son Durak’ta megafonla ajitasyon yaparak, Mücadele Birliği önlüklerimizi giyip “Seçimleri Boykot Et, Devrim İçin Savaş” bildirilerimizi dağıtıp kuşlamalarımızı yaptık. İnsanların ilgisini çeken bildiriler, çevredeki esnaf ve ailelerin olumlu tepkilerine neden oldu. Bildiri dağıtımımızı, otobüs duraklarında dağıttığımız bildirilerle bitirdik. Yol kenarlarında asılı olan AKP ve DP’ye ait poster ve benzeri şeyleri indirip, herkesin gözü önünde parçaladık.

Sonra “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” ve Seçimleri Boykot Et, Devrim İçin Savaş” sloganlarımızı attık. Ara sokaktan ajitasyonlarla devam ederken, iki bina arasına asılmış bir AKP bayrağı gördük. Hemen iki kişi binalara çıkıp bayrağın iplerini kesmeye gittik. Çatılara çıkan kapılar kilitlemişti. Bu sırada aşağıda, bir arkadaşımız dinci biri ile tartışıyordu. Çevrelerine de bir sürü insan toplanmış ve bize, “sizi destekliyoruz” gibi sözlerle desteklerini sunuyorlardı. Bu sırada apartmanlardan aşağıya inen arkadaşlarımız halka ajitasyon yapmaya başladılar. “Sivas’ın, Çorum’un katili dinci-gericileri Gazi’de barındırmayız. Bu bayraklar incek” dedik ve eğer 10 dakika içinde immezse o bayrağı yakacağımızı söyledik. Bunun ardından çatılardan birer birer ipler kesildi. Bayrağı, herkesin ortasında yaktık. Yakma işlemine çevremize toplanan insanlar da yardım etti. Bu sırada “Gazi Faşizme Mezar Olacak”, “Faşizme Karşı Silah Başına” sloganlarını attık. Yaptığımız bu eyleme çevredeki bir çok insan, özellikle Kürt halkı destek verdi. “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganları ile eylem alanından ayrıldık.

Gazi’den Mücadele Birliği Okurları

GAZİ’DE PANKART ASMA EYLEMİ

Seçimlere sayılı günler kaldı. İşçi ve emekçilerin önüne tekrar sandık konuluyor. Bizlerden “domuz ahırına” için adam seçmemizi istiyorlar. Bizim parlamentoya güvenimiz yok. Parlamentodan birşey beklediğimizde yok. Kurtuluşumuzun kapitalizme karşı birleşmekten ve savaşmaktan geçtiğini biliyoruz. Bu perspektifle seçimleri boykot ediyoruz. Gazi Mahallesi Mücadele Birliği okurları olarak seçimleri boykot çalışmasına devam ediyoruz. Gazi Mahallesi’nin bir çok yerine “Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş-Mücadele Birliği” imzalı pankartlarımızı astık. Emekçilerden olumlu tepkiler aldık. Doğru bir politika, emekçilerce sahipleniliyor. Yoğun devrimci faaliyet mutlaka sonuç alacaktır. Çalışmalarımız bu bilinçle sürüyor.

Gazi Mahallesi
Mücadele Birliği Okurları

İKİTELLİ'DE SEÇİMLER SÖYLEŞİSİ: Parlamento Çare Değil Aldatmacadır

8 Temmuz günü İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde seçimlerle ilgili olarak bir söyleşi gerçekleştirildi. Saat 17:30'da başlayan söyleşide önümüzdeki seçimlerde izlenilmesi gereken devrimci politika ve "Seçimleri Boykot" politikası tartışıldı.

Konuşmacı olarak söyleşiye katılan Mücadele Birliği'nden Vefa Serdar, emperyalist-kapitalist sistemin içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizi anlatarak, yaşadığımız topraklarda devrimci durumun olgunlaştığı söyledi. Bugün parlamentonun bir çare olarak işçi

ve emekçilere götürüldüğünü belirten Serdar, parlamentonun deneyimin Türkiye'de iddia edilen aksine yaşandığını, zamanın TİP'inin parlamentoya milletvekili gönderdiğini, Nazım'ın vatandaşlıktan çıkarılmasına karşı çıktığı için Çetin Altan'ın Meclis'te dayak yediğini, yine parlamentoya giren DEP milletvekillerinin parlamento yeminini Kürtçe yapması üzerine yaka paça gözaltına alındıklarını ve yıllarca bunun bedelini ödediklerini ifade etti. Bugüne kadar hiçbir parti döneminde işçi ve emekçilerin durumunun iyiye gitmediğinin altını çizen Serdar; "Bugün CHP'nin yaptığı propagandaya bakarsanız MHP'den hiç bir fark olmadığını göreceksiniz. Bugün iktidara geldiğinde yapacağı ilk iş ordunun Kürdistan'a girmesi için gereken neyse onu yapacak. Yine katliam yeni yoksulluk değişen hiçbir şey yok" dedi. Bugün işçi ve emekçilere parlamentonun yolunun gösterilesinin devrime ihanet olduğunu, böyle bir tavrın devrimi güçten düşüreceğini asıl olan devrimin, işçi sınıfının kuruluşu olduğunu ifade ederek şunları söyledi: "Biz sadece parlamentonun işlevsiz olduğu için mi boykot ediyoruz. Hayır. Geniş emekçi yığınlarının beklentilerinin ve arayışlarının parlamento dışı olduğu için. Yığınlar parlamentodan umutlarını kesmiş, kendilerini kurtuluşa götürebilecek farklı arayış içerisinde, bu durumda onlara seçim sandığı değil devrim götürülmeli." İnsanların bugün gidip oy kullanacak olsa bile meclisten hiç bir umutlarının olmadığı söyleyen Serdar son olarak şunları ifade etti; "Bugün insanlara sandığa gidin, oy verin, ne gerekçe ile olursa olsun gidin oy verin demek insanların dikkatini devrimden sandığa kaydırmaktır. Gerçekten tarihsel bir moment, tarihsel bir fırsat. Biz insanların önünden seçimi kaldırırsak tek bir alternatif kalır o da şu: DEVRİM!"

Serdar konuşmasını tamamladıktan sonra karşılıklı soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde de seçimlerle ilgili karşılıklı tartışmalar yaşanırken söz alan Kürt bir arkadaş da: "Ben niçin boykot edilmesi gerektiğini anladım. Bunu ben herkese anlatırım bu politikayı destekliyorum" dedi. Söyleşinin sonunda tek bir politikada herkes hem fikir edildi: Seçimler aktif boykot edilmeli ve devrim mücadelesi yükseltilmeli. □

GAZİ EMEKÇİLERİ SEÇİMLERİ TARTIŞIYOR

İşçi sınıfı ve emekçiler önemli bir süreçten geçiyor. Siyasi ve ekonomik krizin tavana vurduğu ve devrimci durumun her gün olgunlaştığı, her gün en seri yığınların bile politik ortama dahil olduğu bir dönemde, burjuvazi seçimler yoluyla kendine bir çıkış, bir umut yolu arıyor. Ve kendi kurtuluş yolu olarak gördüğü seçimleri işçi ve emekçilere bir umut kapısı olarak göstermeye çalışıp aldatmaya çalışıyor.

Bunun için bizler 8 Temmuz Pazar günü Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde "Gazi Emekçileri Seçimleri Tartışıyor" adlı bir etkinlik düzenledik. Söyleşi ve karşılıklı sohbet olarak süren etkinliğimiz, daha başlamadan konuşmalar ve tartışmalar başlamıştı. Söyleşiye Mücadele Birliği adına Süleyman Acar, DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) adına Mesut Aydın ve DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) adına Kenan Aktaş katıldı.

İlk olarak sözü Mesut Aydın aldı. Ve bu günkü meclisin, parlamentonun işlevini yitirdiğini, işçi ve emekçiler için bir umut kapısı olmadığını, işçilerin ve emekçilerin sandığa değil devrime yönelmesi gerektiğini söyledi. Bunun için de seçimleri boykot edip devrim için savaşılması gerektiğini söyledi. Ardından sözü Süleyman Acar aldı. Acar, ilk olarak tarihten bu yana Türkiye'deki seçimlere ilişkin bir dokümanı katılımcılara gösterdi ve "sınıf mücadelesi ne zaman yükselmiş ve sertleşmişse seçimlere katılım oranı da o derece düşmüştür" dedi. Mücadelenin yükseldiği anlarda yığınların sandıklara değil, sokaklara yöneldiğini anlattı. Daha sonrasında ise katılımcılara şöyle bir soru yöneltti. "Oy vereceğiniz kişileri tanıyor musunuz?" Herkes kesin bir şekilde "hayır" dedi. Bu soru üzerine kapitalist toplumdaki burjuva seçimlerin adaletsizliğini ve aldatmacasını anlatıp, sosyalizmdeki seçim uygulamaları karşılaştırdı ve katılımcılara hangisinin daha demokratik ve denetlenebilir olduğu konusunda soru yöneltti. Katılımcılar kendilerine en yakın olan sosyalist sistemi daha uygun buldular. Bu sırada tartışma canlandı. Özellikle Alevi kökenli insanların CHP'ye olan son umut kırıntıları üzerine konuşuldu. CHP'nin de diğer burjuva partiler gibi bir parti olduğunu ve sermayenin hizmetinde işçi ve emekçilere karşı savaştığını, Alevi yurttaşlara yönelik katliamların CHP döneminde yapıldığını, bu açıdan CHP'nin bir "umut" olamayacağı anlatıldı. Bazı katılımcılar, CHP'nin AKP'den ya da MHP vb partilerden daha iyi olduğunu söyleyip, en azından onlar kadar kötü olmadığını söyleyip oy vereceklerini söylemelerinin ardından; Çorum, Malatya ve Sivas katliamları örnek verildi. Tüm bu katliamlarda hükümette CHP'nin olduğuna dikkat çekildi. Bu sıcak tartışmalardan sonra kısa bir süre ara verildi. Aranın hemen ardından tartışmalar bu konu etrafında devam etti. En son olarak söz alan DÖB'lü arkadaşımız "yaptığımız şeyin devrime yararlı olup olmadığını sormamız gerektiği"ni söyledi ve devam etti: "Lenin açık bir şekilde belirtir, devrimcilerin seçimler konusunda sonal olarak iki tavrı vardır: Eğer devrimci durum koşulu yoksa devrimciler seçim kürsüsünde devrim ve sosyalizm propagandası yaparlar ama eğer devrimci durum varsa yapılacak tek şey seçimleri boykot edip devrimci krizi derinleştirmektir" dedi. Bundan sonra da kısa bir süre CHP üzerine konuşulduktan sonra etkinlik sona erdi.

İşçi ve emekçiler seçimlerden bir umut beklemiyor. Ama hala var olan kısıtlı halindeki beklentiler onları burjuva kanallara çeker. Biz, ısrarlı ve fedakar bir çaba ile bu insanları kazanabiliriz.

Gazi'den Mücadele Birliği Okuru Bir Öğrenci

SARIGAZI'DE SEÇİMLER ÜZERİNE SÖYLEŞİ

22 Temmuz yaklaşmakta. Bizler de bu süreçte Sarıgazi işçi ve emekçilerin düşüncelerini paylaşmak istedik ve Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde bir söyleşi düzenledik. 8 Temmuz Pazar günü saat 17.30'da etkinlik başladı. Sözü alan Yılmaz Ekşi, günümüz koşullarında parlamentonun çözüm olmadığını, çünkü şu süreçte ekonomik ve siyasal krizin olduğunu ve bu seçimlerle bu krizin çözülemeyeceğini, parlamentoyu insanlara göstermenin yanlış olduğunu dile getirdi. Söyleşi soru ve cevaplar şeklinde ilerledi. Sonuç olarak parlamentonun çözüm olmadığı demokratik halk iktidarı için savaşmamız gerektiği, burjuvazinin oyununa gelinmemesi ve seçimlerin aktif olarak boykot edilmesi gerektiği dile getirildi. Etkinliğimiz saat 19.30'da sona erdi.

Sarıgazi Ekin Sanat Derneği Emekçileri

AYAKÜSTÜ SOHBETLER

Ayaküstü sohbetlerin konusu; bu süreçte otobüslerde, otobüs duraklarında ya da her hangi bir yerde tanık olduğumuz halk, işçi sohbetleri. Sürece dair onların söyleyeceği çok şey var.

Kartal-Yenidoğan otobüs hattı. Akşam saatleri iş çıkışı evlerine dönen dört işçinin seçimlere ilişkin kendi görüşleri:

1.İşçi: Bu siyaset yapanların hepsi yalancı. Hiç kimseye oy vermeyeceğim. Hepsini aldatıyor bizi.

2.İşçi: Bir ülke varmış orada herkes kendisi için çalışıyor muş.

3.İşçi: Rusya, Rusya

1.İşçi: Hayır orası değil. Orası dağıldı ya.

4.İşçi: Küba, Küba orada sosyalizm tam olarak yaşanıyor. Herkes kendisi için çalışıyor. Çok iyi yönetiliyor.

(Evet gerçekten de Küba'da tam bir sosyalizm yaşanıyor ve insanlar çok iyi yönetiliyor. Bizim ülkemizdeki işçiler aslında çoktan politikleşmişler. Bakın nelerden konuşuyorlar. İşçi sınıfından umudu olmayanlara duyurulur.)

Kadıköy'de otobüs durağında bekliyordum. Yanıma şık giyimli bir bayan oturdu. O da otobüs bekliyordu anlaşılır. Arka tarafta AKP'nin seçim kabini kurulmuş, propaganda yapıyorlar. Kabinin hemen arkasında, bizim olduğumuz yana doğru bir "sokak insanı" (sokakta yaşayan) yerde boylu boyunca uzanmış yatıyor. Biraz sonra AKP'li biri adama sıcak çay getirip;

"Kalk kalk yatma öyle. Sana çay getirdim" dedi.

Bunun üzerine ben yanımdaki bayana;

"Belki de AKP'li milletvekili adayı göndermiştir çayı" dedim. Kadın;

"Lanet olasılar. Bu insanlar(sokak insanı) toplumun ne hale getirildiğinin kamutudur" dedi. Ben de; "Elbette bu insanlar böyle bir yaşama daha doğrusu yaşamsızlığa itiliyorlar. Adına yaşamak denilirse. Ama buna rağmen her seçim sürecinde hiç utanıp sıkılmadan bin bir türlü yalan vaatlerle kapımızı çalıyorlar. Ben şahsen hiçbirine oy vermeyeceğim. Vermememiz gerektiğini düşünüyorum" dedim. Yanımdaki bayan da benimle hemfikir oldu ve insanların nasıl hala oy verebildiklerine inanamadığını, toplum olarak genel sorunumuzun bilinç eksikliği olduğunu söyleyip "Toplum bilinçli olsa böyle mi olurdu? Saf zannediyorlar bu yüzden kandırıyorlar. AKP, CHP ya da diğerleri hiçbirinin diğerinden farkı yok" diyor. Aramızdaki sohbet uzun süre devam etti bayanla. Kişisel sohbetlerimiz de oldu. Bayan Ağrı Doğubayazıt'lı bir Kürt olduğunu söyledi. Yıllarca yaşanan acılardan, baskılardan, ambargolardan bahsetti. "Bu kez başka olmalı meclisin hiçbir şey olmadığını biliyorum aslında ama bağımsız adaylara oy kullanacağım. Sesimiz olsun orada diye düşünüyorum. Bakalım nasıl olacak?"

Bayan bir çok şeyi biliyordu aslında ama ezilen ulusun insanı olarak istekleri ve özlemleri var.

Taksim otobüsündeyim. Otobüsün içi oldukça kalabalık, yaşlıca bir amca bindi ve ben de kalkıp yer verdim oturması i-

cin. Ben yer vermek isterken yanımdaki bey beni oturtup kendisi amcaya yer verdi. Bu durumda artık amcayla yana oturuyorduk. Benim elimde Lenin'in "Nisan Tezleri" kitabı var, okuyorum. Amca sık sık eğiliyor, doğruluyor. Ne yapmaya çalıştığını az sonra fark ettim. Elimdeki kitabın ismini okumaya çalışıyormuş. Nihayet dayanamayıp kitabın kapağına baktı ve bana

- Hadi söyle bakalım genç bir insansın. Bu seçimler nasıl olur sence?

dedi. Ama bu arada söyleyeyim amca CHP'li çıktı. Ben de:

- Bence, bu seçimlerde milyonlarca insan sandığa gitmeyecek. dedim.

- Oooo oldu mu şimdi niye sandığa gitmiyorsunuz? diye söylenmeye başladı.

- Çünkü; milyonlarca insan artık parlamentoya güvenmiyor.

- Ben vereceğim. Ne yani vermeyeyim de cami hocaları gelip ülke mi yönetsinler?

diye diye zaten ineceği yere gelmişti ve arabadan indi amca. Anlayacağınız bana cevap hakkı tanımadan inip gitti. Ama otobüsteki insanların hoş bir tebessümle sohbetimizi dinlediklerini fark ettim. Amca klasik bir CHP taraftarı ve anladığım kadarıyla alevi. Onlar işe biraz inanç boyutuyla bakıyorlar. Bu arada Sivas katliamı sırasında SHP'nin hükümet ortağı olduğunu unutuyorlar.

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

OTOBÜSTE BOYKOT ÜZERİNE SOHBET

Merhaba Mücadele Birliği Okurları,

28 Haziran Perşembe günü, saat 18.00 sularında Taksim'den Cebeci istikametine giden İETT otobüsüne, Tarla başı Durağından bindik. Bindüğümüz otobüs, Kasımpaşa'ya geldiğinde arkadaşlarla kendi aramızda seçimlerle ilgili sohbe başladık. Yaptığımız konuşmayı, otobüste bulunan yaklaşık 40 kişi pür dikkat dinliyordu. Bir arkadaşımız CHP'nin desteklenmesi gerektiğini anlatıyordu. Biz ise seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini savunuyorduk. Ve neden boykot edilmeli, onu anlatıyorduk. Otobüste tartışmamızı dinleyenler ise, boykot etmek için gerekçelerimizi söyledüğümüzde bizi bakışlarıyla ve kafalarını sallayarak onaylıyorlardı. Bu durum da bize gösteriyor ki, işçi sınıfı, emekçiler, ezilen sınıfın artık mevcut parlamentodan bir umudunun kalmadığını ve sınıfın tek bilincinin bir iktidar (Demokratik Halk İktidarı) olduğunu açıkça ortaya koydu.

İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

SANDIĞA GİTME ÇÖZÜM DEVRİMDE!

Gazi'den DİK'li Bir İşçi

HALK İKTİDARINDA

kitleler, gericiliğe, şeriata, faşizme karşı çıkma istek ve amacıyla sokaklara döküldüler. Kentlerin ezilen, sömürülen kitleleri içlerinde düzene, gericiliğe, faşizme karşı birikmiş öfkeyi akıtacak kanal olarak bu mitingleri önlerinde bulunca düşünmeden oraya aktılar. Böylece TC tarihinin en kalabalık, en görkemli mitingleri gerçekleşti. Mitinglere katılanların sayısı milyonlarla ölçülüyordu. Kitlelerin gerçekte hükümete, hükümetin şahsında cisimleşen gericiliğe, düzene karşı sokaklara aktıkları açtı. Generaller ise, bu dev kitle gücünü karşı-devrim cephesindeki hesaplaşmada kendi dayanakları haline dönüştürme çabası içindeydiler. Kitleler, düzene, düzeni temsil eden kurumlara karşı eylem isteği içinde sokaklara çıkmışlardı.

Ortada bir yanılsama vardı ama bu yanılsama sadece kitlelere ait değildi. Bütün taraflar yanılsamıştı. Emekçi sınıflar, kendi erekleri, sınıf çıkarları ve amaçları ile katıldıkları mitinglerin düzenleniş amacı, içeriği ve arkasındaki güçler arasındaki çelişki itibarıyla büyük bir yanılsama içindeydiler. Ama onların hareketini kimse doğru şekilde kavrayamadı. Onların içine düştükleri yanılsama başkalarını da yanılgıya düşürmüştü. Ne ordu kesimi, ne sosyal-reformistler, ne de oportünistler yanılgıya düşmekten kurtulabildiler. Generaller, emekçi kitlelerin bu mitinglere akmasını kendilerine destek olarak algıladılar. Ne de olsa mitinglerin arkasındaki gerçek güç kendileriydi. Nasıl bir yanlış hesap içinde olduklarını anlamaları için bir ay kadar beklemeleri gerekti. Emekçi sınıfların, geniş halk kitlelerinin hareketini, amaç ve isteklerini yanlış okuyan; bunu kendilerine destek olarak algılayan ordu, Mayıs ayında bizzat Genelkurmay Başkanı'nın ağzından kitlelere "teröre toplumsal refleks gösterin" çağrısı yaptı. Sonuç tam bir fiyasko: Mitinglere birkaç yüz kişiden başka katılan olmamıştı. Toplumda en saygın ku-

rum olarak varsayılan Ordunun başının yaptığı çağrıya kimse kulak asmamıştı. Nisan-Mayıs aylarında alanlara akan milyonların yerinde yeller esiyordu.

Ama zaten emekçi kitleler, Genelkurmay'ı çağrısıyla başbaşa bırakmadan çok önce, 1 Mayıs'ta gerçek istek, eğilim, duygu ve çıkarlarını devletle, polisle gün boyu çatışarak ortaya koymamışlar mıydı? 1 Mayıs'ta binlerce insanın gün boyu devlet güçleriyle çatışarak verdikleri mesaj neydi? Türkiye, 1 Mayıs'ın dünyada en militan, en devrimci tarzda kutlandığı ülkelerin başında geldi. Belki de, bu yıl 1 Mayıs dünyanın başka hiç bir ülkesinde Türkiye'de olduğu düzeyde devrimci; kitlelerin düzene ve faşist devlete karşı öfkelerini çatışmalarla ortaya koyduğu militanlıkta kutlanmadı. Tekelci sermaye sınıfının kitlelerde düzene ve devlete karşı birikmiş bu öfkeyi görmemesi düşünülemezdi. Öte yandan, Kürt halkının özgürlük savaşının giderek sertleşmesi, ordunun asker kayıplarının 90'lı yılları artır hale gelmesi burjuvazinin kaygılarını artıran ikinci önemli bir etken oldu.

İşte bu koşullarda tekelci sermaye sınıfı, kendi iç çatışmalarını en azından ertelemek; yıkıcı öfkeyle dolu, devrimci eyleme büyük istek duyan kitleleri beklentiye sokarak yatıştırmak üzere seçimleri gündeme soktu. Sosyal-reformistler ve oportünistler burjuvazinin önlerine attığı bu yeme anında atıldılar. Fakat sonuç hiç de burjuva sınıfın umduğu gibi olmadı. Seçimlere ve Meclise ilişkin on yılların deneyimine sahip halk kitleleri seçim kampanyalarına ilgi göstermediler. Seçimlere ilgiyi artırmak için sosyal-reformistlerin yaptığı şaklabanlıklar, ortalama solun kampanyaları, televizyonların her gün bir sosyal-reformist parti başkanını ekrana çıkarmaları vb vb. kar etmedi. İşte bir burjuva yazarın bu durumdan duyduğu üzüntüyü dile getiren satırları: "*Liderler meydanlarda esip gürliyorlar; televizyonlar ve gazeteler de seçim miting-*

lerini ellerinden geldiğince yansıtıyorlar ama seçim halk arasında beklediğim seviyede tartışılmıyor. Ola ki; Türk milleti artık demokrasiyi iyice benimsemiş bir millet olarak seçimleri fazla iplermekte, vaatleri ciddiye almamaktadır. Herkes seçim günü sandığa gidecek, vakar içinde oyunu kullanacak, sonra evine çekilecek, seçim sonuçlarını doğru dürüst merak bile etmeyecek."

Büyük bir üzüntüyle, burjuva düzen adına duyulan kederle yapılan bu tespitlerin doğruluğundan şüphe yok. Ama burada bir soru akla geliyor: Devrimci bilinç ve sezgi açısından kim daha ilerde? Televizyonların gazetelerin bütün çabalarına rağmen seçimleri "iplemeyen" (bu argo ifade burjuva yazara ait), vaatleri ciddiye almayan, seçim sonuçlarını merak bile etmeyen geniş halk kitleleri mi, yoksa "*Meclisi propaganda için kullanacağız*" diyecek kadar seçimleri ve Meclisi hala ciddiye alan sosyal-reformistlerle oportünistler mi? Bu soruların yanıtını okura bırakarak devam edelim. Meclisi, seçimleri, vaatleri ciddiye almayan halk kitleleri umutlarını nereye bağlamış olabilirler? Önce şunun altını çizelim: On yılların deneyimine sahip halk kitleleri burjuva parlamentonun, burjuva iktidarların hiç bir sorunlarını çözmeyeceğini herkesten daha iyi biliyorlar. İşte bu nedenle onlar umutlarını bugüne kadar görmüş oldukları iktidarlardan farklı bir iktidara; devrimci bir halk iktidarına umut bağlıyorlar. Ne emekçi sınıflar, ne de Kürt halkı bu seçimlerden, seçim sonuçlarından bir şey bekliyor değil. Halk kitleleri, burjuva sınıf içindeki çekişme ve kavgalarda kullanıldıklarını, aldatıldıklarını görüyor, kavıyorlar. Onun için dikkatlerini seçimlere değil devrimci eyleme, devrimci seçeneklere, devrimci bir iktidar olasılığına çeviriyorlar; sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin burjuvaziye yardım eden çabalarına rağmen...□

HALKLARIN UMUDU

Normal süresine dört ay gibi kısa bir süre kalmış genel seçimleri erkene almak neyin işareti ve hangi ihtiyacın ürünü olabilir? Tekelci sermaye sınıfı, seçimleri normal süresinde yapmak için neden dört ay daha bekleyemedi? Oysa biliyoruz, genel seçimlerin normal süresinde yapılması düzenin "istikrar" görüntüsü için son derece önemliydi. İşin bu önemine rağmen, dört ay bekleyecek gücü kendilerinde bulamadılar. Peki, neden?

İşçi sınıfına, ezilen, sömürülen kitlelere sınıf savaşında öncülük etme iddiasıyla yola çıkanlar bu sorulara doğru, nesnel, olgularla kanıtlanabilir yanıtlar vermek zorundalar. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin politikalarını, hareket tarzını anlamak; onların politika ve hareket tarzlarına karşı seçim gibi özel bir dönemde işçi sınıfının, ezilen halkların izleyebilecekleri doğru, devrimci politikalar geliştirebilmek için bu gerekiyor. Burada diyalektik düşünme, yani bilimsel düşünme devrimci komünist partinin, devrimci öncü işçilerin en büyük, en önemli silahıdır. Diyalektik düşünmek, olayları ve olguları birbirinden yalıtık, ayrı, birbirinden kopuk değil, birbirleriyle ilişkileri ve değişim halinde yani süreç halinde ele almaktır. Ancak bunu yaptığımız zaman yüzeydeki görüntünün bizi aldatma tehlikesinden kurtulabilir ve olayların, süreçlerin son gerçek nedenine ulaşma olanağını elde edebiliriz.

Tekelci sermaye sınıfı, seçimleri erkene alma kararını birbirini etkileyen, birbirini tetikleyen, her biri kendinden sonraki gelişmelerin nedeni haline gelen bir dizi gelişmenin sonunda vermek zorunda kaldı. Bu gelişmelerin başında devrimci kitle hareketindeki hızlı yükseliş ile Kürt halkının özgürlük savaşında kararlılığını gösteren eylemlerdeki artış geliyor. Emekçi kitleler, öncesi bir yana, sokağa çıkma eğilimlerini, devrimci eylem isteklerini Hrant Dink cinayetini

protesto eyleminde yüz binler halinde sokağa akarak ortaya koydular. Bu, kitlelerde faşist devlete, kapitalist sömürü düzenine karşı birikmiş muazzam bir öfkenin dışa vurulmasıydı. Faşist devletin, papazlar ve sosyal-reformistlerle el birliği içinde bu dev protesto gösterisini, bu öfke patlamasını devlet seramonisine dönüştürme gayreti gerçeği ortadan kaldırmazdı; kaldırmadı. Şayet kitlelerde faşist devlete karşı birikmiş muazzam bir öfke olmasaydı hiçbir güç yüz binlerce insanı sokağa dökemezdi. Faşist devlet ile teknelci sermaye sınıfı, kitlelerin sokaklara akarak verdikleri mesajı doğru okudular. Ancak ortalama sol düşünceyi aşamayan devrimci örgütler burjuva sınıfın bu konuda gösterdiği yeteneği gösteremediler; kitleleri sokağa döken gerçek nedenleri anlama becerisini ortaya koyamadılar. Onlar, kitle hareketinde dönüm noktası sayılabilecek bu dev gösteriyi anlık bir tepki, öncesi olmayan, sonrası da olmayacak gelip geçici, sıradan bir eylem olarak algıladılar. Kitleleri harekete geçiren ne gerçek dinamikleri görebildiler ne de kitlelerdeki değişimi sezebildiler.

Devletin faşist baskısından, polis ve jandarma teröründen, işsizlik ve yoksulluktan bunalmış emekçi sınıflar ise devrimci eyleme duydukları isteği-eğilimi buldukları her fırsatta ortaya koyuyorlardı. Şüphesiz bu her zaman büyük kitle gösterileri biçiminde olmuyordu. Olması da mümkün değildi. Hele de kendilerine "öncüyüm" diyenlerin düzenin ve devletin yıkılmazlığına sarsılmaz(!) bir inanç besledikleri koşullarda bu çok daha böyledi... Çünkü böylesi koşullarda, yani devrimci eyleme istek ve eğilimin yüksek olduğu koşullarda, kitleler, "öncü" diye bildiklerinden ne yapmaları gerektiğine dair şeyler duymak isterler. "Öncü" olarak bilinenler ise, kitlelere devrimci hedefler göstermek yerine, kitlelerdeki devrimci potansiyeli, düzenin sığ sularında bir tas çorba karşılığında eritmekle

meşguller. Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin bu eşsiz desteklerine rağmen teknelci sermaye sınıfının içi rahat değildi. Ne de olsa burjuvazi, işini bilen bir sınıf olarak, çıkarlarını ve düzenini sağlama almadan edemezdi. Toplumsal devrime ve Kürt halkının özgürlük savaşına karşı önlemlerini artırdı; EMASYA adını verdiği silahlı birliklerle ayaklanmaları bastırma eğitimlerine başladı, K.Kürdistana silah ve askeri birlik sevkiyatını hızlandırdı vb vb.

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı, teknelci sermaye sınıfına ve faşist devlete, kaygılarının boşuna olmadığını göstermek istencesine, bir dizi küçük eylemden sonra tekrar dev bir gösteriyle sahneye çıkmaya devam ettiler. Newroz kutlamaları bunun bir örneği oldu. Bu arada, devrimin baskısı, karşı-devrim cephesindeki çatlakları büyüttü. Nisan-Mayıs aylarında, burjuva karşı devrim cephesinde olup bitenler henüz hafızalardaki tazeliğini koruyor. Kendini birşey sanan Meclis ve Meclis'teki çoğunluk partisi tam Cumhurbaşkanı'nı seçmeye hazırlanırken bu işi kendi başlarına ve gönüllüleri yapamayacaklarını kendilerine hatırlatan generallerin bildiriyle daldıkları hayal aleminden uyandılar. Anayasa denen şey nihayetinde bir kağıt parçasıydı. Onu yorumlamak anayasada belirtilen kurumların değil, düzeni elde silah koruyanların, yani askerlerin işiydi. Meclis Cumhurbaşkanı'nı seçemedi; seçtirmediler. Meclis, bir-iki diklenecek gibi oldu, ikinci bir bildiriyle burnu sürtüldü. Devletin en teppe kurumları, yargı, hükümet, meclis ve ordu birbirine girdiler; ortalık toz duman oldu. Ordu, karşı-devrim cephesi içindeki bu savaştan zaferle çıkmak için "sivil" uzantılarını harekete geçirdi. "Sivil toplum örgütleri" denen bir sürü dernek "cumhuriyete sahip çık" sloganıyla mitingler düzenleme kararı aldılar. Bu örgütlerin arkasındaki asıl gücün generaller olduğundan şüphe yoktu. Buna rağmen

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Tekelci kapitalist sistemin içine girmiş olduğu ekonomik ve siyasi kriz gün geçtikçe daha da derinleşmektedir. Faşist devlet yaşadığı yapısal bhranın üstesinden gelebilecek durumda değildir. Gelişen devrimci durum karşısında yapabildiği tek şey kolluk kuvvetlerinin yetkisini artırıp işçi sınıfı ve emekçilere saldırmaktır. Ve bu saldırıların şiddetini de günden güne arttırmaktadır. Bunun örneğini ise Adana ve Ankara'da yaşadık.

Adana'da Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde kaldırıldığı Kartal Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale işkencesiyle katledilen Ölüm Orucu Savaşçısı Aysun Bozdoğan'ı

mezarı başında anmak istedik. Ancak mezarlık çıkışında jandarma tarafından gözaltına alınıp bir gece karakolda tutulduk. Gözaltına alınan 16 kişiden aralarında Adana Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi ve Antep GEB başkanının da bulunduğu 6 arkadaşımız 27 Haziran tarihinde çıkarıldığı mahkemece "yasadışı örgüt propagandası yapmak", "suçu ve suçluyu övmek" ve "yürüyüş kanununa muhalefet" suçlamalarıyla tutuklanıp Kürkçüler F Tipi Cezaevi'ne götürülmüşlerdir.

Ankara'da ise 17 Haziran 2005 tarihinde Dersim'in Mercan Vadisinde faşist devletin kolluk güçleri tarafından gerçekleştirilen katliamı kınamak amacıyla yapılan basın açıklaması 12 kişinin gözaltına alınıp DHP üyesi 6 kişinin tutuklanmasıyla sonuçlanmıştır.

Bizler Adana Mücadele Birliği Platformu üyeleri olarak 04 Temmuz tarihinde DHP ile birlikte organize ettiğimiz bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Diğer devrimci yapıların da destek verdiği eylem 12:30'da İnönü Parkı'nda yapıldı. Arkadaşlarımızın tutuklanmasını protesto ettiğimiz eylemde "Baskılar Bizi Yıldıramaz, DHP-Mücadele Birliği" imzalı pankart açtık. Eylemde "Tutuklamalar, Gözaltılar Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını hep birlikte attık. Eylemde okunan basın metni "Faşist devletin kolluk güçleri tarafından estirilen gözaltı ve tutuklama terörü bizi mücadelemizden alıkoyamaz. Tutuklanan tüm arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" şeklinde son buldu.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

"BİZİMKİLER GÜLÜŞÜNDEN TANIR BİRBİRLERİNİ"

Merhaba Sevgili Dergi Okurları;
Sizlerle "26 Haziran'da yüreklerimizde" yaşadıklarımızı paylaşmak istiyoruz.

26 Haziran, "Aysunumuzu güneşe uğurladığımız gün" yaklaştıkça içimizi garip bir duygu sarıyordu. Öyle ya İzmir Ayışığı'nın bugünkü çalışanları olarak bizlere devredilen bayrağın sorumluluğunu taşıyorduk. Bugün, yoldaşın bıraktıklarını ne kadar ileriye götürebildik, mücadeleyi ne kadar yükselttik kendimize bunun hesabını verme günüyüdü. Evet, ne kadar yol almıştık, başlangıçtan ne kadar uzaklaşmıştık... Tüm bunların yüreğimizdeki etkisiyle 26 Haziran anması için çalışmaya başladık.

Üzerinde yoldaşımızın resmi olan davetiye-ler hazırladık. 10 gün boyunca görüştüğümüz insanlara bu kartlardan verip (her zamankinden daha yoğun olarak) yoldaşı ve mücadeledeki yerini anlattık. Sanat Merkezinin içini Aysunumuzun resimleri ve günlüğünden aldığımız şiir ve yazılarıyla yeniden düzenledik. Ayrıca ölümsüzleştiği haberi duyulunca cezaevlerindeki yoldaşlarının dergiye yazdığı mektupları arşivlerden çıkarıp sergiledik.

24 Haziran Pazar günü gerçekleştirdiğimiz anma etkinliği "Bizimkiler gülüşünden tanır birbirlerini" diye başladı. Açılış konuşmasında Ayışığımızın devrimci yapısı, çelik iradesi ve disiplinli çalışması anlatıldı. Yoldaşı tanıyan bir dostumuzun konuşmasının ardından, şiir dinletisi ve Grup Sıra Neferi'nin seslendirdiği Emeğe Ezgi besteleriyle anma son buldu ama Aysunumuzu kişi olarak tanıma şansına sahip olamamış bizlerin, onun mücadeleye ve dolayısıyla bizlere katkılarından dolayı yüreğimizde var olan sevgi yangını daha da bir harlandı. Yoldaş gücümüze güç kattı.

Onu öyle çok seviyoruz ki...

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR
YALNIZ DEĞİLDİR!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

ANALARIN ÖFKESİ KATİLLERİ BOĞACAK

Yıllardır dile getirdiğimiz kapitalist sistemin içinde bulunduğu sert ve köklü bunalım buna bağlı olarak sınıf savaşımının her gün daha fazla sertleşerek gelişeceği gerçeği özellikle son günlerde kendini burjuvazinin çıkardığı iç savaş yasalarıyla, komünist ve devrimcilere yaptığı saldırılarla somut bir biçimde herkesin görebileceği bir gerçeklik haline geldi

İçinde bulunduğu krizi aşamayan ve aşma yeteneği de olmayan tekelleri sermaye son çözüm olarak işçi ve emekçi sınıflar üzerinde baskı şiddet ve zor yöntemleriyle saldırıyor.

Son olarak geçen aylarda İMB yazı işleri müdürü Şafak GÜMÜŞSOY'un tutuklanmasıyla başlayan saldırılar 26 Haziran'da T Tipi Zindanların kapatılması için başlatılan ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun BOZDOĞAN'ı mezarı başına anan Adana ve Antep Ayışığı sanat merkezleri ve GEB-DER çalışanı 6 arkadaşı-

mızın çeşitli gerekçelerle tutuklanmasıyla devam etti. Yapılan bu saldırıları protesto etmek için basın açıklaması yapmaya hazırladığımız günlerde, İzmir'de dergi okurumuz olan bir anamıza yapılan saldırıyla karşı karşıya kaldık. 2 Temmuz sabahı saat 09:00 civarlarında dergi okurumuzun iş yerinde tek olduğu sırada gelen faşizmin eli kanlı uşağı iki TMSŞ polisi okurumuza "arkadaşlarla bir daha görüşmeyeceksin senin sanatla falan işin olmaz gözümüz üzerinde" diyerek tehdit etmişlerdir. Bunun üzerine anamız "kiminle konuşacağımı sana mı soracağım pislik" deyince anamıza tokat atıp silahlarını göstererek "gözümüz üzerinde, görüş de görelim" diyerek işyerinden çıkmışlar. Yaşanan olaydan bir gün sonra anamız sabah evden işe gitmek için çıktığında, kapıda yine faşizmin uşakları bekliyorlardı. Konuyla ilgili 3 Temmuz saat 13:00'da İzmir İHD'de bir basın toplantısı gerçekleştirdik. Basın toplantısına dev-

rimci çevrelerin duyarsızlığı dikkatimizi çekti. Ve basın açıklamasından sonra devrimci kurumları dolaşarak saldırı ve basın açıklaması üzerine konuştuk

Açıklama günü akşam saatlerine doğru sermayenin faşist kolluk güçlerinin ananın çalıştığı işyerinin etrafında dolaştıkları haberi de bize ulaştı.

Faşizmin eli kanlı uşaklarına karşı anamızın tutumu ve söyledikleri en iyi cevaptır. Bundan sonra da bu ve benzeri saldırılar komünist ve devrimci güçlere yapılacaktır. Bunun bilincindeyiz. Ancak tekelleri sermaye ve uşakları bilmelidirler ki, hiçbir baskı, katliam, saldırı devrimcileri yıldıramaz; gelişen ve güçlenen devrimi engellemez.

**BASKILAR TUTUKLAMALAR
BİZLERİ YILDIRAMAZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN
OLACAK!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

NE OLURSA OLSUN BİZ KAZANACAĞIZ!

Burjuva uşaklarının gelişimimizi hissettiği zaman üzerimizde uygulamaya başlayacağı baskıyı az çok okuduğum kitaplardan biliyordum. Ama hiç beklemediğim anda uğradığım saldırı beni biraz şaşırttı. Karşımdaki insan kılığındaki köpeklerin devrimi ezmek için yıllardır emekçi halka saldırılarıyla yıldıracaklarını sanıyorlar. Her geçen gün daha kuvvetli büyüyerek geldiğimizi görüyorlar. Büyüyen korkularını her hareketleriyle açığa vuruyorlar. Baskı kurarak, bizi yıldıracaklarını sanarak, çok büyük yanılıya uğradıklarının farkına vardılar. Bana yapılan bu saldırıdan ve şiddetten sonra donup kalmıştım ve kendime geldiğimde aklıma gelen ilk şey en çok güvendiğim, sevdiğim kişiyi aramak oldu. Ondaki mücadele ruhu beni dostlukla kendime getirmişti. Ve o an kararımı verdim. Ben hep onlarla birlikte olacaktım. Ne olursa olsun, burjuvazinin köpekleri ne kadar baskı yaparsa yapsınlar, kazanan biz olacağız. Ve ben önce bir ana olarak onurlu yaşamaktan yana kullandım tercihim.

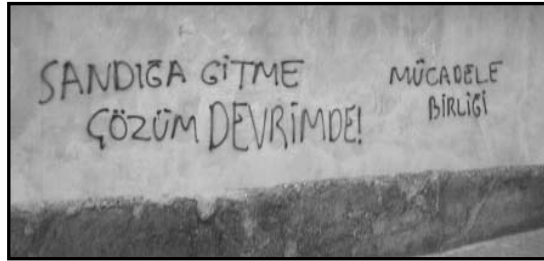
İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

SARIGAZI'DE SEÇİMLERİ BOYKOT PANKARTI

Yaklaşan seçimler öncesi, Sarıgazi Demokrasi Caddesi'ne "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş-Mücadele Birliği Platformu" imzalı pankart asıldı. 5 Temmuz günü sabah saat 06.30 gibi asılan pankart ile Sarıgazi halkı seçimleri boykot etmeye, düzenin seçim aldatmacasına karşı devrim mücadelesini yükseltmeye çağrıldı.

**Sandığa Gitme Çözüm Devrimde
Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş**

SEÇİM ÇALIŞMALARINDAN

Burjuvazinin halkı aldatma çabaları sürerken, bizim de emekçi mahallelerinde burjuvazinin oyununa karşı çalışmalarımızda sürüyor. İşçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Okmeydanı

nda "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş-Mücadele Birliği", "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde-Mücadele Birliği" yazılımaları yaptık.

Burjuvazi sandığı umut olarak gösteriyor. işçi ve emekçilere ama umut devrimde ve sosyalizmde, devrim ve halk iktidarı için savaşımı yükseltmeye devam edeceğiz.

Okmeydanı'ndan Mücadele Birliği Okurları

ANTEP'TE SİVAS ANMASI

“Her şeyimizi elimizden alabilirler. Ama türkülerimizi almazlar” diyordu Salvador Allende. Öyle de oldu. Her şeyimizi almaya, yok etmeye çalıştılar. Ve gerçekten de türkülerimizi silemediler hafızalardan. Ateşe verdiler, bedenlerimizi yaktılar, ama türküler o alevlerin bizlerde uyandırdığı hınçla daha da güçlendi, güçlendi.

Yozluğu, çürümüşlüğü dayatan burjuva sanata karşı, toplumcu-gerçekçi sanat anlayışı ile insanları ileri taşıyan devrimci-demokrat 37 aydın ve sanatçımızı 2 Temmuz 1993'te, Sivas'ta, Madımak Oteli'nde yakarak katlettiler.

Bu katliamın 14. yılında onların sanatlarını, fikirlerini ve ürettiklerini kitlelere ulaştırmak, anılarını yaşatmak ve katliamın sorumlularına karşı birlikte mücadele etmek için Antep Ayışığı Sanat Merkezi olarak devrimci-demokrat kurumlara çağrıda bulunduk. Ortak bir komite oluşturuldu. Yeşilsu Parkı'nda bir etkinlik ve basın açıklaması kararı alındı. 1 Temmuz Pazar günü saat 18:30'da Yeşilsu Parkı'nda Ayışığı Sanat Merkezi, Genç Emekçiler Birliği, Ezilenleri Sosyalist Platformu, İnsan Hakları Derneği ve Özgür Düşünce Derneği olarak “Sivas'ı Unutmadık, Unutturmayız Hesap Soracağız” yazılı pan-

kartımızı açtık. Ellerimizde katliamda ölümsüzleşenlerin resimleri ve “Sivas'ı Unutma, Unutturma”, “Devrimci Sanat Susturulamaz”, “Sivas'ın Hesabı Sorulacak” sloganlarıyla eylemimize başladık.

Şiir grubu, hazırladığı “Benim Adım Koray” adlı şiiri okuyarak büyük bir ilgi topladı. Arkasından Grup Denize Ezgi bir müzik dinletisi sundu. Denize Ezgi, seslendirdiği, Sivas'ı, katliamı anlatan ezgileriyle büyük bir ilgi topladı. Grup daha sonra Çav Bella marşı ile dinletisine son verdi. Etkinliğin ardından platform adına Ayışığı Sanat Merkezi temsilcisi Memik Kılınç basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasında; “Biz bu yüzleri Maraş, Çorum ve Gazi katliamlarından, 19 aralık cezaevi katliamından ve en son Hrant Dink'in katledilmesinden tanıyoruz. Sistem ne zaman çıkmaza ve krize girse, ne zaman ilerici devrimci gelişmeler yaşansa, bu durum karşısında hep katliamlar ve ölümler karşımıza çıkıyor. Bu topraklarda sınıfsal ve ulusal mücadelenin yükseldiği bir süreçte, özgürlük simgesi Pir Sulatan Abdal'ı anma etkinliğinde, şeriatçı, faşist grubun eliyle gerçekleşen saldırıda, dünyanın gözleri önünde 37 aydın yakılarak katledildiler....

Bu tür katliamlar tüm işçi-emekçi halklara ve onların sesine ses katan toplumcu-gerçekçi anlayışla ilerleyen aydınlarımızı yapılmıştır. Bu katliamların asıl amacı işçi ve emekçilerin üzerinde baskı ve korku yaratmaktır. Kapitalist sistem son çırpınışlarını yaşarken katliamlarla ve halkların üzerinde baskı kurarak ömrünü kısa da olsa uzatma çabasındadır. Sivas ne iltir ne de son olacaktır. Sivasların, Maraşların, Çorumların ve 19 Aralıkların yaşanmaması için tüm işçi-emekçi ve ezilen halkları sömürsüz bir dünya ve sosyalizm yolunda mücadeleye çağırıyoruz. Ancak bu yolla bu tür katliam ve baskılara son verilebilir” denildi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

**Antep Ayışığı Sanat Merkezi
Antep Genç Emekçiler Birliği**

ADANA'DA 2 TEMMUZ ANMASI

ANTEP'TE 2 TEMMUZ ANMA ETKİNLİĞİ

Tarih 2 Temmuz 1993'ü gösteriyordu. Sınıf savaşımının en yoğun olduğu ve sürecin iç savaşa evrildiği bir dönemde yapılmıştı Madımak Katliamı. Faşist devlet boğazına kadar

hissettiği devrimi engelleyebilmek için planlamıştı bu katliamı. Amacı sınıflar arası çatışmayı, mezhepler-halklar arası çatışmaya çevirerek devrimi boğmak idi. Ama devrim bu topraklarda gün geçtikçe filizlenip boy veriyor.

Adana'da Madımak Katliamı'nın 14. yıl dönümünde bir dizi eylemler gerçekleştirdik. İçerisinde Alınteri, BDSB, ÇHKM, DHP, ESP, HÖC, Mücadele Birliği ve Partizan'ın bulunduğu devrimci yapılar, ilk olarak 29 Haziran Cuma günü emekçi halkımızın yoğun olarak yaşadığı Meydan Mahallesi'nde saat 19.30'da Kıbrıs Caddesi boyunca coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdik.

Bir sonraki eylemimizi ise 2 Temmuz günü işçi ve emekçilerin iş çıkış saati olan 17.30'da Çakmak Caddesi girişinden cadde boyunca İnönü Parkına kadar yürüyüş gerçekleştirmek oldu. Yürüyüş boyunca, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını gur bir şekilde haykırdık. Attığımız sloganlar ve taşıdığımız dövizlerin çevremizdeki insanların ilgisini çektiğini gözlemledik. Bu ilgi TMŞ ekiplerinin gözlerinden kaçmamış olacak ki çevremizdeki insanları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Yürüyüş İnönü Parkı'nda ortak hazırlanan metnin okunmasıyla son buldu.

**DÜN MARAŞ'TA BUGÜN SİVAS'TA
ÇÖZÜM FAŞİZME KARŞI SAVAŞTA!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yaşanan katliamın yıldönümünde bir gidip bin gelenler, Antep'te de katliamı unutmadıklarını ve unutturmayacaklarını gösterdiler. 1 Temmuz Pazar günü, Antep'te Hacı Bektaş-ı Veli Derneği (HBVD) tarafından düzenlenen etkinlikte katledilen aydın ve sanatçılar bir kez daha anılarak aslında ölmedikleri, tam tersine ölümsüzleşmiş oldukları haykırıldı.

Etkinlik Madımak otelinde yakılarak katledilen 37 insan nezinde, ölümsüzleşmiş tüm ilerici ve devrimciler için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ağırlıklı olarak müzik ve şiir dinletileri ile geçen etkinlikte, isimleri 2 Temmuz tarihi ile özdeşleşmiş olan sanatçıların eserleri ile onlar için yazılmış olan şarkı ve şiirler demek gençleri ve saz ekipleri tarafından izleyenlere sunuldu.

Etkinlikte daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi sahne aldı. Kendi bestelerinin yanı sıra Sivas'ta ölümsüzleşenler için yazılmış olan şarkı ve şiirleri de seslendiren grup, yaptığı konuşmalarda da emekçi insanların birtakım suni ayrımlarla sermaye sınıfı tarafından parçalanmaya çalışıldığını, bunun için de bazı insanların Alevi, bazılarının Kürt vs. şeklinde ayrımlara tabi tutularak horlanmaya çalışıldığını, ancak esas ayrımın ekonomik sınıflar arasında olduğunu anlatıp, bütün bu kavgaların sonlandırılarak gerçek ve ortak düşman olan sermayeye karşı birleşilip, mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini söyledi. Denize Ezgi, deyişler ve halk türkülerinin de özgün yorumları ile sahnede güzel bir performans sergileyerek katılımcıların beğenisini kazandı.

Sivas'ta ölümsüzleşen isimlerden olan Edibe Sulari'nin yeğeni Berrin Sulari de sahne olarak halk müziğinden ve Sivas'a yakılan türkülerden örnekler okudu. Sulari, yaptığı konuşmasında etkinliğin başında Hacı Bektaş-ı Veli Derneği'ni ziyarete gelmiş olan bazı milletvekili adaylarına da dikkat çekerek: "Sadece birkaç dakika görünüp sonra kayboldular, etkinliğe katılmadılar bile. Onların Sivas'ta yaşamını yitiren aydınlara ve sanatçılara verdikleri değer ve duydukları saygı ancak bu kadardır. Bir anma etkinliğine bile vakit ayıramıyorlar. Seçimden sonra ise bizleri tamamen unutacaklar" diyerek insanlara oy vermeme çağrısı yaptı. Konuşma salonda büyük bir destek ve alkışla karşılandı.

Son olarak HBVD Semah Ekibinin semah töreni ile 14 yıl önce ateşte semah dönenler bir kez daha hatırlandı ve etkinlik sona erdi. □

SİVAS KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

1 Temmuz 2007, Pazar günü, Sivas katliamıyla ilgili Sarıgazi'de yaklaşık 600 kişinin katılımıyla ortak bir eylem gerçekleştirildi. "2 Temmuz Sivas Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız" pankartıyla Vatan İlköğretim Okulu'ndan Demokrasi Caddesi'ne doğru saat 19.00 gibi yürüyüşe geçildi. Eyleme Mücadele Birliği Platformu, ESP, DHP, ODAK, Partizan, Toplumsal-Der ve EMEP katıldı.

Biz Mücadele Birliği olarak, "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" dövizlerimizle ve kızıl bayraklarımızla eylemde yerimizi aldık.

Yürüyüş esnasında "Sivas Şehitleri Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutaklara Özgürlük", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Türküler Susmaz, Pir Sultanlar Ölmez", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Halkımız Saflara Hesap Sormaya", "Sivasın Katili Faşist Devlettir", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları hep bir ağızdan gür bir şekilde atıldı.

Eylem esnasında Sarıgazi halkı büyük bir coşkuyla bizleri selamlıyor, alkışlar, zılgıtlar ve ıslıklarla destek veriyorlardı. Bunun yanı sıra eylem halkın içerisinde insanlar da katılım sağlıyorlardı.

Saat 20.30 sularında Nazım Hikmet Parkı'nda herkes yerini aldıktan sonra, Sivas Katliamında ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşundan sonra, basın açıklamasını okumak için Mücadele Birliği'nden bir arkadaşımız sahnede yer aldı.

"Bundan tam 14 yıl önce en iri tekel-lerin açık terörist diktatörlüğü olan faşizm gerçek yüzünü açıkça ortaya koydu. Osmanlının katliam, baskı ve soygunlarına karşı çıkararak asılan Pir Sultanları anmak için halk 93 yılının Temmuz ayında Sivas'ta bir araya geldi. 2 Temmuz'da devletin beslemeleri olan dinci faşistler, 37 aydınımızı 'tekbir' sesleri eşliğinde diri diri yaktılar, onlarca insanımız yaralandı. 93 yılına girdiğimizde sermaye sınıfı politik terörüne hız vermiş durumdaydı.

Derin bir ekonomik ve siyasi kriz içerisinde girmiş olan egemenler ve onun devleti içine girdiği durumdan çıkış yolunu gerçiklerle birlikte işçiler emekçiler ve aydınlara başlattığı savaşta görmüştür.

Dün Sivas'ta karşımıza çıkanlar; bugün benzer şekilde Hrant Dink'in katlinde, Malatya'da karşımıza çıkıyor. Bunların arkasında polis yetki yasasını çıkaranlar; bunların arkasında halkı sözde yarattıkları kutuplaşmalarla içine çekmek isteyen ve sınıf mücadelesini örtbas etmeye çalışarak Cumhuriyet mitinglerini düzenleyip böylece kitleleri kendi yanında yedeklemeye çalışanlar; bunların arkasında Kürt haklarına yönelik imha ve işgal politikasında ısrar eden ve bir sınır ötesi operasyona başlayanlar var. Bunların arkasında kendi sonunu gören ama ömrünü biraz daha uzatmak için her yolu mubah sayan sermaye sınıfı ve onun faşist devleti var" denildi.

Basın açıklamasının ardından Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği çalışanlarından bir arkadaşımız şiirini okumak üzere sahnede yerini alarak Filistinli şair El Kasım'dan "İşsizlik, Pazarında Söylev" şiirini okudu.

Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Emeğe Ezgi sahnede yerini aldı. Bu esnada "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganı atıldı. Ayrıca Grup Emeğe Ezgi'nin solisti, konuşmasında şunlara yer verdi; "Bunca açlığım, sefaletin, bunca işkencenin, katliamın, bunca zulmün olduğu bir yerde, bir avuç egemenin hakimiyeti sürmez, sürmeyecek. Bir de bunların üstüne sizlerden seçimlerde oy istiyorlar. Kendinizi burjuvalara satmayın. Seçimleri boykot edin, oy vermeyin" diyerek sözlerine şarkısıyla devam ettiler. Son olarak Hernepeş marşıyla şarkılarına son verdiler. Büyük bir beğeniyle dinlenen Grup Emeğe Ezgi sahneden zılgıtlarla ve alkışlarla ayrıldılar.

Daha sonrada PSAKD Kartal Şubesi müzik grubu ile program son buldu. Eylem bitiminde "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları eşliğinde eylem noktasından ayrıldık.

Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu

SİVAS'I UNUTMA UNUTTURMA!

2 Temmuz 1993'de, Sivas'ta 37 kişinin diri diri yakılarak katledildi. Tüm bir tarihi baskı, terör ve katliam üzerine kurulu olan faşist devletin ne ilk katliamıydı bu, ne de sonuncusu olacaktı.

Bugün Sivas katliamının üzerinden tam 14 yıl geçti. Ortalama sol "en geniş anti-emperyalist cephe" adına dinci gericilerle ittifak yapa dursun, her 2 Temmuz dinci gericiliğin gerçek yüzünün u-

nutturulmaması açısından büyük bir önem arz ediyor.

Bu sene Sivas Katliamı yine her yerde anıldı, lanetlendi tepkiler çeşitli biçimlerde ortaya konuldu. Bu etkinliklerden biri de işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirildi. Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi tarafından düzenlenen etkinlik, Okul Parkı'nda 8 Temmuz günü saat 19:00'da başladı.

Parkın çeşitli yerlerine "Sivas Katliamını Unutturmadık / Mücadele Birliği Platformu", "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş / Mücadele Birliği Platformu", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla / Ayışığı Ekin Sanat Merkezi" pankartları asılıydı. Deniz Gezmiş'in resmimin basılı oldu-

ğu kızıl bayrakların dikkat çektiği etkinlikte ilk olarak Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Sivas katliamını türküleriyle unutturmayacaklarını söyleyen Grup elemanları şarkı ve türkülerini katliamda ölen 37 kişi için seslendirdi. Emeğe Ezgi'den sonra Ayışığı Ekin Sanat Merkezi şiir grubundan bir arkadaş Sivas'ta katledilenler için daha önceden hazırladıkları şiirleri okudu. Parkta toplanan Gazi'lilerin şiir dinletisinden sonraki alkışlarla uzun süre destek vermesi yapılan etkinliğin amacına ulaştığının iyi bir kanıtı niteliğindedeydi. Etkinlik boyunca "Dün Maraşta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" şeklinde sloganlar atıldı. Etkinliğin geri kalan bölümünde yerel müzik grupları sahne aldı. Etkinlik saat 22:00 sularında hep birlikte söylenen türkülerle sona erdi. □

SİVAS KATLIAMININ 14. YILINDA ANMA

2 Temmuz 1993 yılında devlet eliyle dinci faşistlere yaptırılan Sivas Katliamı'nın üzerinden 14 yıl geçti. Her yıl alabildiğine geniş sol çevreyi kapsayarak yapılan anma bu yıl iki ayrı etkinlikte yapıldı. 2 Temmuz öncesi yapılan toplantılara Pir Sultan Abdal Kültür Derneği çağrıcı olmuş ve yapılan toplantıda Sivas katliamının, 1 Temmuz Pazar günü bir mitingle anılması yönünde karar alınmıştı. Bu doğrultuda oluşturulan eylem komitesi hazırlıklarına başlamışken, tekrar yapılan toplantıda PSAKD bir "U" dönüşü yaptı. "Genel Merkezlerinin aldığı karar doğrultusunda, anmayı 2 Temmuz günü yapacak"larını ve "tüm siyasi çevrelerle birlikte örgütlemek istediklerini" söylediler. Bunun, PSAKD ile devrimci çevrelerin ayrışması demek olduğu açıldı. Kendilerini bu, açıkça ifade edildi. Bu dayatmacı tutumları ve ortak iradeyi çiğneme eğilimleri eleştirildi. 1 Temmuz'da miting yapılması yönünde kararın olduğu ve bu karar doğrultusunda hareket edileceği belirtilerek PSAKD'ye bu durumda tavırlarının ne olacağı soruldu. Onlar bu durumda (ayrışma) sadece mezarlık anması yapacaklarını yani miting organize etmeyeceklerini belirttiler. Bu noktada bir ayrışma yaşandı ve bazıları PSAKD'nin alacağı kararları destekleyeceklerini, bizim de içinde olduğumuz birçok devrimci çevre ise eleştiri-

lerini sürdürerek, 1 Temmuz konusunda kararlı olduklarını dile getirdiler. Eylem komitesi yine hazırlıklarına devam ederken, PSAKD'nin 2 Temmuz günü miting kararı aldığı ve başvuru yaptığı açıklandı. Bunun üzerine PSAKD'nin de arasında olduğu ayrışan gruplarla tekrar toplantı alındı. Fakat PSAKD bu toplantıda da tavrını değiştirmemiş, özeleştirme vermemiş ve dayatmacı tutumunu sürdürmüştü. Bizim yönelttiğimiz "devlet partileriyle(CHP vs.) birlikte mi örgütleyeceksiniz" sorusuna da net olmayan yuvarlak yanıtlar verdiler. Bu toplantıdan da ortak sonuç alınmadan toplantı terk edildi. 1 Temmuz'da ortak miting düzenleme çabaları da bu şekilde başarısızlığa uğramış oldu.

Burada sorun bizim açımızdan gün sorunu değildi. Son tahlilde sorun PSAKD'nin CHP gibi devlet partileriyle birlikte iş yapıp yapmama, devrimci yapılarla arasına set çekme istek ve eğilimi ve tutarsız tutumuydu. Son süreçte düzenlenen "cumhuriyeti sahiplenme mitingleri" ile alevi yurttaşların düzenin bir kesiminin arkasına yedeklenmeye çalışıldığı koşullarda, PSAKD'nin izlemiş olduğu bu tutum, devrimcilerle yollarını ayırmaktır, devletin ekmeğine yağ sürmektir.

Yaşanan gelişmelerin ardından 1 Temmuz Pazar günü saat 14.00'da Karacaahmet Mezarlığı'nda Sivas'ta katledilenleri anmak üzere Mücadele Birliği Platformu, Divriği Kültür Derneği, HÖC, Kaldıraç, AKA-DER, TKP, Proleter Devrimci Duruş, Halkevleri bir araya geldi ve mezarlığa yürüdü. Orada yapılan basın açıklamasının ardından anma sona erdi.

**DÜN MARAŞ'TA BU GÜN SİVAS'TA
ÇÖZÜM FAŞİZME KARŞI SAVAŞ-
TA!**

ÇİĞLİ ORGANİZE SANAYİ BÖLGESİNDE İŞTEN ÇIKARILAN LİDER DERİ İŞÇİLERİ EYLEMDE

Eylemde olan Lider Deri işçilerinden biriyle yaptığımız kısa bir röportajı paylaşıyoruz sizinle.

Mücadele Birliği: Siz ve iki oğlunuz neden işten çıkarıldı?

İşçi: Verimsizlikten çıkardıklarını söylüyorlar ama onlarca yıl çalıştık, Lider Deri'yi 8 makineyle kurduk, para almamacasına çalıştık, çocuklarımızla birlikte yıllarca hizmet ettim. 20 sene mesaili çalıştım, mesai ücreti almadım, parça başı çalışıyorduk. Sadece sendikalaşma çabası nedeniyle bizi işten çıkardılar. Sendika istedik ki, çocuklarımız hak hukuklarını alabilsinler, bizim gibi helak olmasınlar.

Mücadele Birliği: Eyleme kadar gelişen süreçten bahsedebilir misiniz?

İşçi: Patron beni iki kere aradı. Görüşmek için telefonunu verdi, yırttım attım. Dedim ki "ben işpiyoncu olsaydım ustabaşı olurdum o fabrikada". Anlayacağınız onlar kapının önünde olmamızdan, eylem halinde olmamızdan rahatsızlar. 24 işçi sendikacı olarak tekrar girmeyi bekliyoruz.

Mücadele Birliği: Bundan sonrası için ne yapmayı planlıyorsunuz?

İşçi: Biz orada sendikalı çalışmaya başlayana kadar mücadele etmeye devam edeceğiz. Ayrıca Alkan Deri'de de 25 gündür süren bir mücadele olduğunu haber vermek isterim.

Mücadele Birliği: Durumunuzu bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz.

İşçi: Derginin bir sonraki sayısını merakla bekliyorum. Ben teşekkür ederim.

VARLIĞINIZ DÜNYA İŞÇİ SINIFI HAREKETİNE ARMAĞANDIR

Clara Zetkin 5 Temmuz 1857'da Almanya'nın Saksonya eyaletinde dünyaya geldi. Kendisi 14 yaşında iken ailesi Leipzig'e taşınır. Okulu bitirdikten sonra bir süre öğretmenlik yapar. 1877'den itibaren Alman Sosyal Demokrat Partisinin toplantılarına katılır. Marx ve Engels'in teorilerini okumaya başlar. Bu arada Almanya'da 1878'de "Sosya-

listlere Karşı Yasa" yürürlüğe girer. Bu yasa eyalet polis müdürlüklerine yerel sosyal demokrat cemiyetleri, sendikaları ve işçi eğitim cemiyetlerini yasaklama yetkisi vermektedir. Bu yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte o da illegal çalışma alanına çekilir. İtalya'ya ve oradan da Zürich'e gider. O koşullarda Zürich'te yayımlanıp illegal yollardan Almanya'ya giren Sozial Demokrat'ın (Sosyal Demokrat, Alman Sosyal Demokrat Parti'sinin yayın organı) posta işlerini büyük bir başarı ve titizlikle yürütür. 1889 yılında Alman meclisi çıkarılan yasayı geri çektiğinde yurda geri döner. Burada ASDP'nin yardımıyla Almanya'nın bir çok yerini gezip emekçi kadınlarla tanışır ve onların sorunlarına ortak olur. Clara Zetkin bundan sonraki tüm yaşamını işçi sınıfının ve emekçi kadınların mücadelesine adar.

8 Mart 1857'de, New Yorklu 40 bin kadın dokuma işçisi 12-14 saati bulan çalışma saatlerine karşı, 8 saatlik işgünü talebiyle kitlesel bir biçimde greve gitmiştir. Bu grev Amerikan yönetimi tarafından kanlı bir şekilde bastırılmış ve 129 dokuma işçisi kadın katledilmiştir. "8 Mart 1857" eylemi, kadınların tarihteki ilk kitlesel grevi olarak yerini almıştır. Kanlı 8 Mart direnişinden sonra Clara, 2. Uluslararası Kadınlar Konferansında 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olması önerisini getirmiş ve kabul edilmiştir.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı patlak verdiğinde ASDP'nin savaş için çıkartılan kredi yasalarını onaylaması üzerine; bu sosyal-şoven politikaların ve savaşın teşhiri işine girer ve Spartakistler Birliği'nde yer alır. Daha sonra ise Alman Komünist Parti'si yönetim kurulu üyesi olarak görev yapar.

Bir doğum gününde yoldaşlarının kutlama dilekleri karşısında Clara yoldaşlarına şöyle der: "Bana takdir sözleriyle seslendiğinizde, beni övdüğünüzde elimi kolumu bağıyorsunuz. Bana karşı çıktığınızda kendimi daha iyi hissediyorum. Devrimin devamı yolunda açıklık getirmeye yaradığımı düşünüp mutlu oluyorum." Şimdi de biz kutluyoruz seni Clara, iyi ki doğdun, varlığın dünya işçi sınıfına ve emekçi kadınlara armağandır. □

Dünya Halkları Seni Hiç Unutmadı "İŞÇİ SINIFININ YİĞİT EVLADI"

18 Haziran 1882 yılında Bulgaristan'ın Pernik kasabasında doğdu. Öğrenimini yarıda bıraktı ve küçük yaşlarda çalışmak zorunda kaldı. Dimitrov çalışmak zorunda kaldığında bir matbaa, basımevi işçisi olarak çalışmaya karar verdi. Çalışmaya başlamasıyla birlikte Marx ve Engels'in öğretilerini okumaya başladı. Bulgaristan Sosyal Demokrat İşçi Partisi ile tanıştı. 1902 yılında (20 yaşında iken) partiye üye olduğu toplantıda heyecanını saklayamamıştı. Dimitrov bundan sonraki yaşamında yaptıklarıyla adından sıkça söz ettirecekti. 1909 yılında henüz 27 yaşındayken Parti Merkez Komitesine seçildi. 1918'de savaş karşıtı propaganda yapmaktan dolayı üç yıl hapse mahkum edildi. Ama dört ay sonra serbest bırakılmak zorunda kalındı. Haziran 1920'de parti, Moskova'da toplanacak Komünist Enternasyonal 2. Kongresine, Dimitrov'u ve Merkez Komitesi sekreteri Vasil Kolarov'u göndermeyi kararlaştırdı.

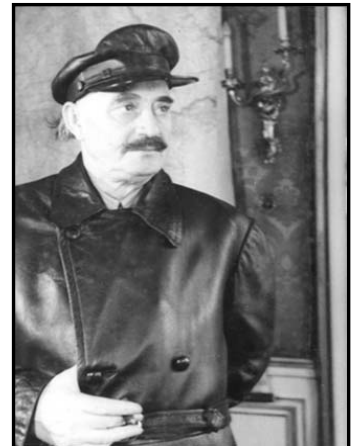
1923'te Bulgaristan'daki komünist ayaklanmayı yönetti. Ayaklanma bastırıldıktan sonra idama mahkum edildi. Yurt dışına çıkarak Viyana ve Berlin'e geçti. 1929'da Komintern Orta Avrupa bölümünün başkanlığını yaptı. 27 Şubat 1933'teki Reichstag davası (Alman meclisinin Naziler tarafından yakılması ve bundan komünistlerin sorumlu tutulması) Dimitrov adının tüm dünyada hayranlıkla anılmasına yolaçtı. Bu faşist komploda merkez komitesinden başka yoldaşlarıyla birlikte yargılandı. Dimitrov, yaptığı olağanüstü savunmasıyla hem faşistlerin oyununu boşa çıkardı, hem de faşizmin sınıfsal tahlilini başarı ile yaptı. Tüm dünyada Dimitrov ve yoldaşlarının özgürlüğü için kampanyalar örgütlendi. Nazilerin planı ters tepmiş, yargılamaya kalkanlar yargılanmaya başlamışlardı. Bir yıl süren davanın ardından Dimitrov ve dört yoldaşı serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Ardından Moskova'ya yerleşti. Dimitrov faşizmin tahliline ilişkin görüşleriyle de dünya komünist hareketi içinde ilklendendi. "Faşizm savaş demektir!" uyarısı doğru çıkmıştı. 1939 yılında 2. Dünya Savaşı patlak vermişti. 24 Haziran 1942'de Bulgar İşçi Partisi silahlı mücadeleye geçme kararı aldı ve 17 Temmuz'da Vatan Cephesi programı açıklandı. 15 Eylül 1944'de krallık devrildi ve Bulgaristan'da Halk Cumhuriyeti ilan edildi. O yıl 27 Kasım'da yapılan halk meclisi seçimlerinden sonra Dimitrov hükümetin başına getirildi.

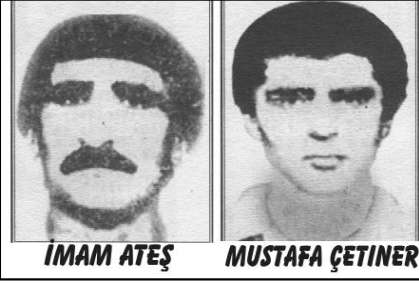
Ve 2 Temmuz 1949. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi, tedavisi görülen Dimitrov için şu yaşlı bildiriye yayınladı.

"Uluslararası işçi hareketinin en büyük temsilcilerinden biri, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Bakanlar Kurulu Başkanı, Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri, yoldaşımız ve kardeşimiz Georgi Mihailov Dimitrov, Moskova yakınında Boroviça sanatoryumunda öldü."

İşçi sınıfı ve dünya halkları seni hiç unutmadı "proletaryanın yiğit evladi". □

ENTERNASYONAL SAVAŞÇILAR

Hiç kuşku yok ki, bir ulus proletaryasının enternasyonal harekete en önemli katkısı, “kendi” ülkesinde devrimi başarmasıdır. Ama proletar-

ya, kendini bu noktada durdurmaz. Aynı şekilde diğer ulus proleterlerinin ve emekçi halkların devrimci mücadelesini, her alanda aktif bir şekilde destekleyerek, gerçek proleter enternasyonalizmini gösterir. Pasif, salt söze dayalı “dayanışma”, devrimci proletaryanın asla benimseyemeyeceği bir yoldur. Bu gerçeği en iyi kavrayan komünistlerden biri olan Che’nin dediği gibi, sorun, kendini, kendi kaderini, mücadele eden “kurbanın” kaderine bağlamaktır. Onlarla yazgılarını paylaşmaktır.

Leninistler, bu bilinçle, daha yola çıktıkları ilk anlarda bile, ezilen halkların mücadelelerinde aktif olarak yer aldılar. THKO önder ve kurucu kadroları, Filistin halkının özgürlük mücadelesinde yer aldılar. Gerçek proleter enternasyonalizminin güzel örneklerini sergilediler.

Denizlerin ve onların yolundan ilerleyerek yaşamlarını feda edenlerin kahramanlığı sonucu Türkiye ve Kürdistan halkları dünyadaki mücadeleciler ve onurlu halkların yanında yerlerini almışlardır. Denizlerin yanı sıra yaşamlarını devrim ve komünizm için feda eden bütün devrimci ve parti savaşçıları Türkiye ve Kürdistan’a sınırlı ulusal bir devamin değil evrensel ve enternasyonal bir devamin kahramanları olarak tarihe geçtiler. Çünkü burada ortak temel insanlığın kurtuluşu davasıdır. Tıpkı Che’nin, Ekim Devrimini yaratan kahramanların ortak davalarının insanlığın kurtuluş davası olması gibi.

Bu yolda “başka ülkelerin göğü altında” sonsuzluğa uğurladığımız savaşçılarımız, bizi proletarya enternasyonalizmine güçlü bir şekilde bağlayan halkalar olarak tarihimizdeki yerlerini aldılar. İmam Ateş ve Mustafa Çetiner 1982 Temmuz’unda Filistin halkının savaşında, Arnor Kalesi’nde ölümsüzleştiler

İMAM ATEŞ: Antalya GEB(Genç Emekçiler Birliği) çalışmalarında etkin faaliyet sürdüren İmam Ateş yoldaş 1981 yılında partinin kararı üzerine Filistin’e gönderilir Filistin’de eğitim kampında askeri eğitim gördükten sonra Lübnan’a Siyonistlerle savaşmak için geçiş yapar ve Arnor Kalesi’nde uçak savar başını da savaşarak ölümsüzleşir.

MUSTAFA ÇETİNER: THKO-MB ile örgütlü mücadeleye başlayan Mustafa Çetiner yoldaş GEB içinde faaliyet gösterdi.1981 yılında parti kararıyla Ortadoğu’ya gönderilir. Lübnan’da İmam Ateş ile birlikte uçaksavar bataryasının başında ölümsüzleşir.

**YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

Eskişehir’den Leninistler

“Bizim Yaşamımız Eylem”

*Yalmlı bir yel esiyor beynime doğru
Değil, anne, kardeş, yar değil, Dövüşmeyi özledim
Geceler boyu sabahlamayı, Sınırsız kaçışları özledim
Vuruşmaları, Sevmeleri, Belaya kalkansız dalmayı...
Ayrılırken her sabah, Her yeni günün şafağında
Yoldaşlarıma bu son, belki dönemeyeceğim gibi,
bakmayı özledim...*

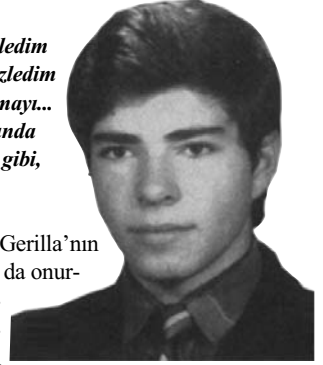
Tıpkı yukardaki şiir gibidir bir Leninist Gerilla’nın hayatı. Yaşamı zordur, zordur ama bir o kadar da onurludur. Onlarınkisi bir sevdadır, bağlılığın ve inancın en yoğunlaşmış yeridir, bu yolda yoldan başka bir seçenek tanımazlar. Bu yoldan onları alıkoyacak tek şey vardır; fiziki ölüm. Başka bir seçeneği koymamışlardır yaşamlarına... O yüzdendir ki fiziki ölümleri dahi onları kavğadan ayırmaz aksine hep kavğanın içinde yaşarlar. Onların arkasından yürüyen, devrettikleri bayrağı taşıyan yoldaşlarının düşlerinde onlar gibi olabilmek isteğiyle kavğanın en önünde olurlar. Savaşçı bir Parti’nin değerleridir. Ağit, Murat, Cihan... ve daha niceleri. Bizi biz yapan, Leninist yapan, kararlılığımızı sınavan ve devrimin gerçek öncü ve yöneticileri yapan...

Cihan yoldaş bir mektubunda şöyle diyordu yoldaşına; “(...)Biz, her an taktikte olmak zorunda kalan askerleriz. Sadece eylem saatlerimizde değil, eylem dışındaki saatlerimizde planlı disiplinli olmak zorunda. Bu sadece biz gerillaların değil, mücadelenin herhangi bir alanında faaliyet yürüten, savaşan insanlar için de aynı derecede önemli. Çünkü düşman sadece silahla saldırmıyor.” Böylesine yüksek bilinç ve inançla donatılmıştı Cihan yoldaş kendini. Bu yüksek bilincini belki de somutlayan en iyi ifadesiydi “bizim yaşamımız eylem” sözü... Mücadelenin her anında düşmanı nereden en derinden vuracağını düşünürdü ve sadece gerillaların değil kavğanın her alanındaki yoldaşın yaşamının her anında düşmanla savaş içinde olması gerektiğini söylerdi. Bir Leninistin nefes alıp verdiği her saniye düşman biraz daha boğulacaktı çünkü.

Tarık Ziya Yıldırım (Cihan) yoldaş işçi olarak yaşamını sürdürür. Ve bu süreçte Leninist Parti’yle tanışır, aktif mücadeleye atılır. Cihan Yoldaş gösterdiği kararlı tutumu üzerine belirli bir süre 13 Mart Genç Komünistler Birliği (13 Mart GKB) içerisinde görev alır. Aldığı tüm görevleri büyük bir sorumlulukla eksiksiz olarak yerine getirir. Mücadele içerisinde snar kendini ve kısa zaman içerisinde artık mücadelesini gerilla alanında devam ettirir. Leninist Gerilla Birliği (LGB) içerisinde aktif mücadele verir. Gerilla yaşamı boyunca yoldaşlarına LGB’nin ölümsüzleşen ilk savaşçısı Yaşar Bulut’u kastederek; “Ağit Yoldaş’tan sonra ölümsüzleşen ilk ben olacağım” der. Mücadele yaşamı boyunca her zaman üzerine aldığı sorumlulukları en iyi şekilde yerine getiren Cihan yoldaş, yine yoldaşlarına söylediğini yapar. Tarih sanki bir Leninist Gerilla’nın verdiği sözü tutması için ona fırsat verir gibi... Cihan yoldaş 26 Temmuz 1995’te Bakırköy’de bir polisin kimlik sorması üzerine polislerle girdiği çatışmada yaralanmış ve polisi cezalandırmıştı. Daha sonra bulunduğu alan kuşatılan yoldaş yaralı olarak tutsak düşer ve faşistlerce katledilerek cansız bedeni Vakıf Gureba Hastanesi’nin bahçesine atılır.

Cihan yoldaş bir kez daha söylediğini yerine getirmişti, Ağit’ten sonra ölümsüzleşen ilk ben olacağım diyordu ve her zaman olduğu gibi yine dediğini yerine getirdi. Leninist Gerilla olmanın onurunu taşıyan ve öyle yaşayan Cihan yoldaş yine bir gerilla olarak partisi ve devrimin zaferi için savaşırken en önde ölümsüzleşti. Tüm yeryüzünde ve bu topraklarda Leninist Parti işçi sınıfı ve emekçilerin nihai kurtuluşu için savaşacaktır ve Leninistler olduğu sürece bu savaş proletaryanın zaferiyle sonuçlanacak. Leninistlerin olduğu bir yerde bu kazanılmazdır.

Not: e-posta yoluyla elimize ulaşan bu yazıyı, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

Mezarlıkta izinsiz göstericilere gözaltı

19 Aralık 2000 yılında "Hayata Dönüş Operasyonu"ndan sonra açlık grevinde yaşamını yitiren Aysun Bozdoğan, ölümünün 6'ncı yıldönümünde mezarının başında izinsiz gösteri yapan TKEP/L örgüt üyesi 2'si bayan toplam 16 kişi jandarmanın gerçekleştirdiği operasyon sonucu gözaltına alındı.

JANDARMADAN MÜDAHALE

Kabasakal Mezarlığı'nda Aysun Bozdoğan'ın mezarının başında izinsiz gösteri yapan bir grup daha sonra sloganlar atmaya başladı. Bunun üzerine jandarma ekipleri grubu gözaltına aldı. 2'si bayan 16 kişi jandarma tarafından adliyeye götürülürken zafer işaretleri yaptı.

BASKILAR, TUTUKLAMALAR BİZİ YILDIRAMAZ

GAZİ

SARIGAZİ

SIVAS KATLIAMINI UNUTTURMADIK! MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

TEŞECCÜR

ANTEP

SIVAS KATLIAMININ HESABINI SORDUK SORACAGIZ
ALINTERİ.BDSP.ÇHKM.DHP.ESP.
.HÖC.M. BİRLİĞİ - PARTIZAN.

ADANA

